

หมายเหตุสำนักพิมพ์

นวนิยายเรื่องนี้มีการใช้ภาษาปาก ภาษาสแลง และคำหยาบ
เพื่อความสมจริงตามยุคสมัยที่ปรากฏในเนื้อเรื่อง
และเพื่อสะท้อนบุคลิกของตัวละคร
รวมถึงเพื่อให้ได้อรรถรสทางภาษาเท่านั้น
ผู้เขียนและสำนักพิมพ์มิได้มีเจตนาด้านลบแต่ประการใด

“หนังสือและการอ่านคือขุมพลังแห่งความคิดสร้างสรรค์”

บทนำ

ในเวลาตีสองครึ่ง ท้องถนนที่เคยเต็มไปด้วยรถยนต์ในเวลากลางวันได้ถูกแปลงโฉมเป็นสิ่งที่คนทั่วไปคาดไม่ถึง รถคอนเทนเนอร์ขนาดใหญ่สองคันจอดเรียงกัน บรรทุกซูเปอร์ไบค์เครื่องแรงมาเต็มคันรถ ขณะที่รถยนต์สีดำสนิทหลายคันก็จอดปิดทางเข้าออกของถนนไม่ให้คนทั่วไปผ่านเข้ามา เปลี่ยนถนนธรรมดาให้กลายเป็นสนามแข่งกลางเมือง

งานพิเศษที่มีแต่คนได้รับเชิญเท่านั้นที่เข้าร่วมได้

ทว่าคืนนี้มีบางสิ่งที่แตกต่างกันออกไป เมื่อมีเด็กหนุ่มคนหนึ่งลอบเข้ามา พาให้ทั้งงานวุ่นวาย การ์ดคุมงานวิ่งไล่จับกันจ้าละหวั่น แต่กลับไปจบลงที่ป่าของช่างใหญ่

แขกไม่ได้รับเชิญถูกพาตัวออกไปแล้ว แต่ดูเหมือนจะลืมเพื่อนสนิทที่มาด้วยกันไปสนิทใจ

สกายที่ฝ่าความวุ่นวายเข้ามาในงานได้แต่วิ่งตามท้ายรถที่แล่นจากไปพร้อมกับเพื่อนของเขา ใบหน้ายุ่งยากอย่างไม่รู้ว่าจะควร

จะหวังเพื่อนหรือหวังตัวเองดี

ในเมื่องานนี้ไม่อนุญาตให้คนนอกเข้า ก็หมายความว่าคนที่แอบเข้ามาก็ไม่ได้รับอนุญาตให้ออกเช่นกัน

ไอ้เหี้ยเรน! หาเรื่องให้กูแล้วไง

เวลานั้นเองที่เด็กหนุ่มได้ยินเสียงทักจากด้านหลัง

“น้องมาด้วยกันกับเด็กของไอ้พายุเหรอ”

คนที่เข้ามาทักพร้อมกับเข่ากุกุญแจที่สกายจำได้ขึ้นใจ...นี่มัน กุกุญแจรถของเพื่อนเขา

“เพื่อนน้องทำกุกุญแจรถหล่นนะ”

แววตาของผู้ชายตรงหน้าบอกสกายว่ากำลังสนุก

“ถ้าผมอยากได้คืนต้องแลกกับอะไร”

“เอาไปเลยก็ได้” อีกฝ่ายยื่นให้ด้วยดี แต่ในจังหวะที่กำลังจะดึงมือออก สิ่งที่เด็กหนุ่มกลัวก็กลายเป็นจริง

“แต่น้องรู้ใช่ไหมว่างานนี้ต้องมีบัตรผ่าน ลอบเข้ามาแบบนี้ไม่ดีนะ”

“งั้นผมขอถามว่าต้องแลกกับอะไรถึงจะออกไปได้เจียบ ๆ”

แล้วสิ่งที่เขากลัวก็เกิดขึ้น

“พี่ว่าน้องรู้นะว่าพี่ต้องการอะไร”

แม้สกายจะบอกตัวเองว่าเขาจะไม่มีความสัมพันธ์กับใครหน้าไหนทั้งนั้น แต่เมื่อมองบรรยากาศรอบงาน และการคุ้มกันที่ค่อนข้างแน่นหนา เด็กหนุ่มก็ทำได้เพียงตอบรับ

“เอานั่นก็ได้”

เขาเองก็ไม่มีอะไรจะเสีย...ก็แค่เช็ทซ์

“ถอดเสื้อผ้าสิครับ”

“อ้าว! ค่อยเป็นค่อยไปก็ได้ มาถึงแล้วถอดแล้วถอดเลยไม่ใช่สไตล์ พี่นะ”

“เฮ้อ”

พระพายค่อนข้างประหลาดใจแกมขบขัน เมื่อเพียงก้าวนำเด็กหนุ่มคนนี้เข้ามาในห้องพักภายในคอนโดมิเนียมหรูหราที่ใช้สำหรับ ‘ตกเหยื่อ’ เหยื่อที่ว่ากลับไม่แยแสเลยสักนิดที่กำลังจะต้องโดนอะไร อีกทั้งยังเป็นฝ่ายดึงเสื้อยืดออกทางศีรษะแล้วโยนไปทิ้ง พนักโซฟาด้วยท่าทางไม่ยี่หระ ทำเอาคนที่ เป็นฝ่ายยื่นข้อเสนอได้แต่หัวเราะปนทิ้ง...

และชอบใจมากยิ่งขึ้นไปอีกเมื่ออีกฝ่ายถอนหายใจใส่หน้า
ทำทางจะร้ายใช้เล่น

พระพายคิดพลางยกยิ้มมุมปาก มองเด็กหนุ่มที่เขาเพิ่งจะช่วยพาออกมาจากงานแข่งรถกลางเมืองด้วยสายตาพินิจพิจารณา

วันนี้ก็เหมือนกับหลาย ๆ ศุกร์ที่ผู้มีอิทธิพลของเมืองไทยจัดการแข่งขันความเร็วบนถนนกลางเมืองหลวงอย่างไม่สนใจกฎหมายข้อไหน พระพายเองก็เป็นหนึ่งในนักแข่งฝีมือฉกาจที่ไพล่หน้าไปแทบทุกครั้งที่มีการจัดงาน แต่วันนี้แปลกออกไปหน่อยตรงที่มีแขกไม่ได้รับเชิญมาร่วมงาน...เด็กของไอ้พายุ...ช่างคนเก่งของเจ้าของงาน

พระพายไม่รู้จักเด็กคนนั้นหรอก แต่นับถือว่าใจกล้าน่าดูที่กล้าไพล่เข้ามาในงาน แถมวิ่งหนีการควบคุมงานเสียจนวุ่นวาย แล้วเรื่องก็จบที่ไอ้พายุพาเด็กของมันไป แต่ท่าทางเด็กนั้นจะลืมไปแล้วว่าพาเพื่อนมาด้วย ในระหว่างที่ทำงานกำลังซุ่มนุ พระพายก็เก็บกุญแจรถของเด็กนั้นได้ แถมยังสังเกตว่ามีเด็กแปลกหน้าอีกคนวิ่ง

ตามเพื่อนเขาไป แต่ไม่ทันพายุที่แรงเครื่องออกไปก่อน แคนนี่ก็รู้แล้วว่ามาด้วยกัน

ในเมื่อเห็นแล้ว คนดี(?) อย่างเขาจะนั่งดูตายก็ใช่ที่ ก็เลยเอากุญแจรถไปคืน แถมยังหยอกเข้าว่าถ้าอยากให้เราออกจากงานอย่างปลอดภัยต้องมีข้อแลกเปลี่ยน

คนยื่นข้อเสนออะเล่นเอาทำตามประสาผู้ชายขี้เล่น แต่อีกฝ่ายเนี่ยสิ... รับข้อเสนอพร้อมทั้งมองเขาด้วยสายตาเหยียดหยาม

หากมองเผิน ๆ เด็กหนุ่มตรงหน้าไม่ได้โดดเด่นจนอาจจะมองผ่านเลยไป แต่พอมองดี ๆ จะพบว่าอีกฝ่ายน่าสนใจ ทั้งรูปร่างสูงโปร่งที่ดูเต็มไม้เต็มมือ ริมฝีปากสีสดที่น่าขยี้ เรือนผมสีดำสนิทนุ่มสลวยที่น่าสอดมือสางเล่น นอกจากนั้น... ดวงตาสีดำลับอย่างกับตากวางที่พอมองมาด้วยแววตาเย็นชาแล้วทำเอาร้อนรุ่มไปทั้งตัว

เด็กเรียบ ๆ คนนี้ซ่อนอะไรบางอย่างเอาไว้จนรู้สึกน่าค้นหา เด็กคนนั้นแหละที่กำลังก้าวเข้ามาแล้วยื่นมือมาวางลงบนเป่ากางเกงอย่างคุ้นเคย

“ทำให้เสร็จ ๆ ผมจะได้กลับสักที”

อีกครั้งที่พระพายแปลกใจที่อีกฝ่ายดูจะคุ้นชินกับเรื่องที่พวกเขากำลังจะทำ แต่ในเมื่อต่างฝ่ายต่างพอใจ คนแบบเขาที่หาเรื่องสนุกเล่นไปวัน ๆ ก็ไม่มีอะไรจะขัด ผลอ ๆ คินนี่จะเป็นคินที่หยอดเยี้ยมกว่าทุกทีด้วยซ้ำ ทว่า...

หมับ!

“พี่ไม่เคยสักแต่ทำให้เสร็จ ๆ ไปหรอกระ”

ชายหนุ่มตัวดำตรอบแฉกแล้วดึงเข้ามาปะทะอกกว้าง ริมฝีปากยกยิ้มเจ้าเล่ห์ มองเข้าไปในดวงตาอย่างมีความหมาย นึกชอบอกชอบใจสีหน้าที่เปลี่ยนไปชั่วแวบหนึ่ง จนโน้มหน้าเข้าไปหมายจะ

สัมผัสสริมฝีปากที่สวยงามที่ล่อตาล่อใจตั้งแต่ที่งานแข่ง แต่...

“ลือลาอยู่นั้น”

เด็กหนุ่มพึมพำพลางยกมือขึ้นมาปิดปากเขาไว้ ดันกายออกจากอ้อมกอดอย่างที่พระพายก็ยอมปล่อยมือ เพราะเขาเชื่อว่าอีกฝ่ายไม่ได้คิดจะกลับคำหรือก แวตามันบอกแบบนี้ แต่สิ่งที่เด็กน้อยคนนี้ทำเนี่ยสิ ทำให้คนอย่างพระพายเองยังตกใจ

ร่างโปร่งคุกเข่าลงตรงหน้า พร้อมทั้ง...ปลดตะขอกางเกงยื่นให้เขา

เด็กนี่ดูยังไงก็ไม่น่าจะเกินยี่สิบนี่หว่า

ไม่ว่าจะมองมุมไหน พระพายก็ไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะอายุมากกว่าน้องชายของเขา อีกทั้งยังดูเป็นเด็กเรียบร้อยกว่ากันเยอะ เจ้าน้องรักเขานี้มันแสดงออกชัดเจนว่าผ่านมาเยอะ แต่เด็กตรงหน้าดูตรงกันข้าม ถ้าบอกว่ายังไม่เคยมีอะไรกับใครก็เชื่อด้วยซ้ำ ซึ่งยิ่งทำให้ผู้ชายที่รักสนุกไปวัน ๆ สนใจอย่างบอกไม่ถูก แต่เรื่องยิบย่อยพวกนั้นก็ปลิวออกไปจากหัว เมื่อมีหนุ่มยื่นมาแต่ต้องลูกชายของเขาที่กำลังตื่นตัวอย่างรู้ดีว่าควรจะทำยังไงกับมัน

สองมือรูตึ้งให้เขา ไม่ได้เบาไป ไม่ได้แรงไป รู้ว่าควรจะลงน้ำหนักตรงไหน รู้ว่าควรจะขยี้ยังไง ปลายนิ้วที่ถูไถไปมาบนส่วนปลายสร้างความเสียวกระสันให้เจ้าของท่อนเนื้อได้อย่างดี ลมหายใจร้อนผ่าวก็ผ่นออกมาจากลำคอ ไม่นานเลย ลูกชายตัวน้อยก็ขนาดไม่น้อยอีกต่อไป

“เก่งจังเลยครับ”

ขวับ

สายตาเหมือนมองว่าถูกอ่อนไปต่างหาก

พายคิดอย่างขบขัน เพราะเพียงวางมือลงบนศีรษะแล้วเอ่ย

ชม ดวงตาสีดำคู่นั้นก็ตวัดมามองชั่วแวบหนึ่ง จากนั้นก็หันกลับไป
สนใจของในมืออีกครั้ง ซึ่งครั้งนี้ชายหนุ่มเลิกแปลกใจไปแล้ว เมื่อ...
แปล็บ!

ปลายลิ้นสีสดยื่นออกมาแลบเลียที่ส่วนปลายอย่างไม่นึก
รังเกียจ

เขาพอใจด้วยซ้ำ...มากเสียด้วย

จู่ๆ เด็กน้อยท่าทางเรียบร้อยที่ไม่ประสีประสาก็มีบรรยากาศ
ที่ต่างออกไป ทั้งที่สีหน้ายังไม่เปลี่ยนแปลงสักนิด แต่พระพายกลับ
รู้สึกถึงความเข็ชชีที่แผ่ออกมา ทั้งหยดเหงื่อที่ซึมรอบโหนกก็น่าเสีย
ล้าคอขาวยามที่เอียงหน้าให้ได้องศาที่น่าขบกัด ลิ้นสีสดที่กำลังเลีย
ไปทั่วท่อนเนื้อแข็งขึ้นก็ดูชุ่มฉ่ำน่าดูตึง หรือเพราะมีอาวุธคู่กายของ
เขาอยู่ในปากกันนะที่ทำให้ดูเร้าอารมณ์ขนาดนี้

เข็ชชีส์ส์ ๆ

“จ๊วบ...จ๊วบ จ๊วบ...”

เด็กน้อยครอบริมฝีปากลงมาทั้งท่อนลำแล้ว ขณะที่ดูตึงส่วน
ใหญ่โตแรงขึ้น ก่อเกิดเสียงลามกที่ปลุกปั่นอารมณ์ความของคนตัว
โต ลมหายใจยิ่งร้อนฟ้าว แต่พระพายก็เพียงวางมือลงบนศีรษะได้
รูปไม่แรงเร้าจึงหวั่นให้รุนแรงกว่านั้น แค่มองร่างเล็กกว่าด้วยแวดตา
ร้อนแรง ลิ้นเลียไปตามริมฝีปากราวกับสัตว์นักล่าที่เจอเหยื่อถูกใจ

อีกฝ่ายยังคงปรนเปรอให้เขา ทั้งริมฝีปากที่ถูไปตามท่อนเอ็น
ร้อน ทั้งลิ้นนุ่มน้มที่ตวัดไปทั่วจนเปียกชุ่ม หรือแม้แต่การดันมันให้
สอดลึกเข้าไปถึงคอหอย จนพระพายเองก็ต้องครางซี้ด ยอมรับว่า
เด็กคนนี้เก่งอย่างไม่น่าเชื่อ แต่แค่นี้มันยังไม่พอหรอกนะ

“เสริจสักทีสิ เมื่อยกรามแล้วนะ”

เด็กน้อยก็รู้ว่าเขาไม่เสริจง่าย ๆ เพราะปล่อยท่อนเนื้อร้อน

ออกเพื่อใช้มืออู๊ดรั้งแรงขึ้น เงยหน้าขึ้นมามากด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด และนั่น...

หมับ!

“เฮ้ย!”

พระพายพอใจอย่างบอกไม่ถูกที่ทำให้อีกคนตกใจได้บ้าง เพราะเขากำลังกระซอกแซกเด็กหนุ่มให้ลุกพรุดขึ้น แล้วลากจนถลาตามไปยังห้องนอนใหญ่ที่โซฟาเตอะเปิดประตู จากนั้นโบหน้าคมก็หันกลับมาสบประสานสายตาร้อมทั้งกตสยตาทกวาดไปทั่วร่างสูงโปร่ง

“พี่ไม่พอใจแค่ปากนี้หรือกนะ” ดวงตาคู่คมมาหยุดที่ปากสีสดที่บวมแดงกว่าเดิม และนั่นก็ทำให้คนฟังกั๊กปากจนขีดขาว

ไม่รู้ว่ามีเจ็บใจหรือโกรธกันแน่

แต่จะความรู้สึกไหน ชายหนุ่มก็ไม่สนใจทั้งนั้น ขณะที่ดันคนตัวเล็กกว่าให้ทิ้งตัวลงนอนบนเตียง แล้วตามไปคร่อมทับอย่างชำนาญ แต่...

“ถูงยงๆอยู่ไหน”

“ลั่นซึก”

พระพายเกือบจะแกล้งเล่นแล้วว่าไม่มีหรือก แต่พอมองดวงตาวาววับนั้นบอกให้เขารู้ว่าขึ้นบอกว่าไม่มี คินนี่ก็คงอด นั่นทำให้คนฟังพลิกตัวไปเปิดลิ้นซึกข้างหัวเตียง แล้วถ้าไม่ได้คิดไปเอง สายตาที่มองมามีแต่แววเหยียดหยามยามที่คิดว่าถูงยงแบบกล่องใหญ่และเจลหล่อลื่นออกมาโยนลงบนเตียง จนอดจะเข้าแหยมไม่ได้

“คินนี่จะใช้หมดนี่เลยหรือครับ”

“...”

คนฟังไม่ตอบ นอกจากดวงตาเย็นชาคูนั่นที่มองมาชั่วแวบหนึ่ง แล้วเด็กน้อยท่าทางไม่ประสาก์ก็เป็นฝ่ายดึงกางเกงที่สวมอยู่

ออกอย่างว่องไว รูดที่เดียวทั้งชั้นในทั้งกางเกงก็ไปกองรวมกันอยู่ที่
ปลายเท้า อย่างที่คนมองนึกเสียดาย

เขาชอบค่อย ๆ ใช้เวลาปลดเปลื้องเสื้อผ้าจากกายคู่นอน
มากกว่า

แต่ความคิดนั้นก็ปลิวออกจากหัวอย่างรวดเร็ว เพราะว่า...

“อ้อ”

เด็กน้อยที่กำลังเล่นกับร่างกายของตัวเอง!

ร่างเปรี้ยวที่กำลังใช้สองมือบีบขี้หვნมสีอ่อนแรง ๆ จนเปลือ
ส่งเสียงครางในลำคอ โบหน้าที่ไม่แสดงอารมณ์เลยสักนิดตอนที่ดู
อมให้เขาก็กำลังขึ้นสีระเรื่อ เรียวปากมึนแน่นเข้าหากัน แต่ไม่อาจ
จะกลั้นเสียงครางแผ่ว ๆ ที่หลุดลอดออกมาได้เลย คุณก็รู้ว่าหვნมไ
ต่อความรู้สึกเอาเรื่องจนนี่อยาก...เสียด

แต่คนมองก็ยังเฉยอยู่เพราะแวตาคู่นั้นบอกชัดเจนว่าอย่า
เพิ่ง

จากนั้นเด็กหนุ่มก็คว้าขวดเจลหล่อลื่นมาบีบเต็มสองมือ ภูจน
มันอุ่น คุณคุ้นเคยเสียจนคนมองยังแอบกลิ่นน้ำลาย แล้วพระพายก็
ยิ่งต้องสูดหายใจลึก ๆ เพราะฝ่ามือคู่นั้นไม่ได้โลมเล่นที่ท่อนเนื้อสี
อ่อนที่กำลังขยับขยาย แต่แหวกขาออกกว้างเพื่อเปิดทางให้สองมือ
สัมผัสกับช่องทางคับแคบที่กำลังขมขื่นย้วยวนอารมณ์

สวบ!

“อาห้!”

ให้ตายเถอะ!

วินาทีนั้น พระพายก็คำรามในใจเสียงดั่งลั่น จ้องเขม็งที่สอง
มือขาวที่กำลังปลุกปั่นอารมณ์ตัวเอง ปลายนิ้วที่สอดลึกเข้าไปใน
กายที่ขยายรับทำให้เขาแทบกลั้นหายใจ ไหนจะเสียงครางแผ่วที่หลุด

หลุดจากลำคองนั้นอีก ยิ่งมอง เขาก็ยิ่งรำวไปทั้งส่วนล่างของร่างกาย
รู้สึกเหมือนจะระเบิดตุ้มเพียงแค่มองเสียด้วยซ้ำ

คำว่าเซ็กซี่ยังน้อยเกินไป!

บัดนี้ ร่างเพรียวกำลังแหวกสองขาออกกว้าง จิกปลายเท้ากับ
เตียงนอนนุ่มที่ยับยู่กว่าเดิม ใบหน้าแดงระเรื่อส่ายไปมาซ้ำ ๆ บน
หมอนใบนุ่มอย่างทรมาน ขณะที่มือข้างหนึ่งช่วยแหวกก้นกลมออก
อีกมือก็สอดปลายนิ้วเข้าไปในช่องทางคับแคบที่ละนิ้ว ไม่นานมันก็
เข้าไปถึงสาม จากนั้นก็ขยับเข้าออกอย่างเชื่องช้า หากแต่เร้าอารมณ์
คนมองเป็นบ้า

เด็กคนนี้รู้จุดอ่อนไหวของร่างกายตัวเองดี

“ฮือ อะอาห์”

แม้จะเป็นเสียงครางเบาแสนเบา แต่มันกำลังทำให้คนมอง
ทนไม่ไหว

หัมบ!

“อ้อออ!”

พระพายดาววรวับขึ้นมาทันที เมื่อเพียงยื่นมือไปดึงห้วนมนิม
เบา ๆ ร่างกายที่บิดกายน้อย ๆ บนเตียงก็อ้าปากเปล่งเสียงคราง
ดวงตาเบิกโพลง สะดุ้งสะเทือนไปทั้งตัว จนอดไม่ได้ที่จะเขี่ยปลาย
นิ้วไปตามส่วนเด่นนูนอย่างอดรู้สึกไม่ได้ว่ามันใหญ่กว่าคนอื่นที่เขา
เคยเล่นด้วย

“เจาะห้วนมด้วยเหวอ”

“เอาออก...นาน...แล้ว...”

ไม่ใช่แค่ข้างเดียวด้วย แต่เป็นทั้งสองข้าง

พระพายเหยียดยิ้มทันที

จู้บ!

“ฮืออออ ยะ...อย่า...”

เขารู้แล้วว่าจะทำให้เด็กหน้าตาเย็นชาคนนี้เป็นป่วนยังไง

ความคิดนี้ทำให้ชายหนุ่มก้มลงดูตุ้ดตุ้ดที่ส่วนเด่นนูนแรง ๆ อีกมือบีบขยี้อีกข้าง บ้างก็ผ่อนแรงมาเกลี้ยเบา ๆ จนคนข้างใต้ครางเสียงสั้น สองมือยิ่งปรนเปรอร่างกายส่วนล่างรุนแรงขึ้น ได้ยินเสียงเฉอะแฉะ จนพระพายเองก็คำรามในลำคอ คว้าถุงยางอนามัยมาด้วยท่าทางร้อนรน หายใจหอบลึก ๆ ในคอ

ไม่ไหวแล้ว!

นี่เป็นไม่กี่ครั้งในชีวิตที่พระพายคิดแบบนี้ ยามมองใบหน้าเร้าอารมณ์ของคนข้างใต้

ใครจะเชื่อเลยว่าเด็กหน้าตาเรียบ ๆ จะมีเสน่ห์ดึงดูดมากมายขนาดนี้ยามที่ขยับเตี้ยกัน ทั้งดวงตาสีดำอำเอ้ม แก้มแดงจัด ริมฝีปากเผยอ้าออกเปล่งเสียงครางที่เจ้าตัวพยายามกลั้นเอาไว้ จนอยากจะทำให้กรีดร้องออกมา ดันอย่างทรมานในอ้อมกอดของเขา

แฉวก!

พระพายใช้ปากฉีกซองถุงยางอนามัยแล้วสวมให้ตัวเองอย่างว่องไว

หมีบ!

แน่นอนว่าคว้าสองมือของเด็กน้อยที่กำลังเล่นกับตัวเองให้คล้องรอบลำคอเขาแทน มือใหญ่ดันต้นขาให้ยกสูงขึ้น ตามคมที่แสนป่าเถื่อนมองไปยังร่างกายที่อ่อนระทวยเพียงเพราะเล่นข้างหลังด้วยตัวเอง จากนั้น...

สวบ!

“ฮือออออออ! ฮือ!”

คนในอ้อมกอดกัดปากตัวเองแน่น ยามที่เขาเสือกใส่กาย

เข้าไปในความอุ่นร้อน ใบหน้าแดงจัดยิ่งยั้วเย้าอารมณ์ แต่การพยายามอดกลั้นไม่ได้ทำให้พระพายพอใจ เพราะปากอุ่นประกบลงบนกลีบปากสีสดทันที สอดปลายลิ้นเข้าไปในโพรงปากอย่างตะกรุมตะกราม กวาดต้อนทุกความหวานล้ำอย่างไม่ยอมให้ผละหนี

เสียงจับดังก้องไปทั่วทั้งห้องกว้าง แต่ไม่เท่าเสียงที่อ่อนเนื้อร้อนที่สอดลึกเข้าไปในช่องทางอ่อนนุ่ม

“อย่ากลั้นเสียง...ให้พี่ฟัง!”

พวยคำรามชนิดริมฝีปาก ก่อนจะซุกไซ้เข้าที่ซอกคอขาว ดูดเลียไปตามลำคออย่างใจอยาก ขณะที่ขยับสะโพกแรงขึ้น ดุนดันเข้าไปในช่องทางแสนหวานที่ทำให้เขาแทบจะคลั่งตาย มันทั้งตอดรัด ทั้งเปิดรับ ทั้งโอนอ่อนตาม ทว่าอีกฝ่ายก็ยังไม่ยอมทำตามที่เขาบอก

“ฮือออ แหก แหก...”

อีกครั้งที่คนในอ้อมกอดกลั้นเสียงร้องเอาไว้ และนั่น...

สวบ ๆ ๆ ๆ!

“ฮือออ บะ...เบา เบาหน่อย...”

พระพายไม่สนใจเสียงประท้วง เพราะเขายังใจจ้วงเข้าไปในความอ่อนหวานซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทำให้คนในอ้อมกอดตื่นเร็ว ๆ อยู่บนเตียง ใบหน้าส่ายสะบัดไปมา แล้วพระเจ้าช่วย! แม่่งสวยแซ่กซี่ที่สุดที่เคยนอนกับใครเลย!

แต่นั้นไม่ใช่ที่สุด

หมับ!

“บ้าเอ๊ย!”

ทันใดนั้น คนที่นอนอ่อนระทวยก็รวบรวมแรงผลักเข้าที่อกกว้าง แล้วอาศัยที่แผลอดันกายขึ้นมาคร่อมทับเหนือหน้าตักของพระพาย จนชายหนุ่มเองก็ทิ้งตัวลงนอนบนเตียงอย่างคาดไม่ถึงถึง

แต่แปลกใจได้ไม่นาน ดวงตาก็วาววับขึ้นมาทันที เมื่อ...เด็กน้อย เป็นฝ่ายขยับโยกเสียเอง!

ร่างโปร่งที่ไม่ได้มีกล้ามเนื้ออย่างเขากำลังยันสองมือที่แผ่น ท้องของพระพาย จากนั้นก็ขยับโยกด้วยตัวเองด้วยสีหน้าแดงจัด หายใจหอบรุนแรง เร่งร่ำอารมณ์คนมองเสียจนอดไม่ได้ที่จะดัน หัวไหล่ให้โน้มไปด้านหลัง จนเด็กน้อยก็เลื่อนมือไปกำขำที่ต้นขา เขาแทน

วิวสวย

จากนั้น...

“อ๊ะอ้า! เตียว...ฮือออ อี้ก!”

คนตัวโตก็รวบสะโพกเต็มไม้เต็มมือเอาไว้แล้วจัดการสวนกาย กลับด้วยจังหวะถี่บีบ ทำเอาคนได้รับเองก็กรีดร้องออกมาสุดเสียง แต่คนที่บอกว่าเตียวกลับเป็นฝ่ายยันกายรับอย่างร้อนแรงไม่แพ้กัน จนชายหนุ่มรวบที่อ่อนเนื้อน่ารักเอาไว้ด้วยมือเดียว รูดรั้งด้วยจังหวะเดียวกัน ปากตามมาดูดดึงที่หัวนมสีอ่อน จนเด็กน้อยสะดุ้งสะเทือน เหมือนถูกไฟช็อต เอนกายลงไปแทบจะนอนแนบกับต้นขาของพระพาย

ทว่าคนที่เหมือนจะไม่ไหวกลับตอบรับเขาอย่างถึงใจ

ร่างกายนี้มันยั่วยวนเหมือนแมวยั่วสวาหच्छด ๆ!

“แรง...แรงอีก...อีก มากกว่านี้”

แน่นอนว่าพระพายเองก็ใจจ้วงไม่ยั้ง จนเสียงเนื้อกระทบ เนื้อดังก้องไปทั่วทั้งห้องกว้าง ประสานไปกับเสียงครวญครางและเสียงหายใจหอบ ๆ ที่ดังระรัวตามจังหวะการเคลื่อนไหว เหงื่อไหล ไชมกาย อุณหภูมิในห้องก็ทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้นไปอีก

“เฮ้อก!”

จังหวะนั้นเองที่คนตัวเล็กกว่าสะดุ้งอย่างรุนแรง ดวงตาปิดสนิทลง ยามที่ปลดปล่อยความต้องการออกมาเต็มแผนท้องขาว แต่นั่นยิ่งกระตุ้นคนมองมากยิ่งขึ้น เมื่อร่างกายนี้กำลังบีบรัดเขาแทบบ้า ตอдрัดจนแทบจะทำให้คลั่งตาย จนริมฝีปากอุ่นประกบลงบนปากสีสวย บดขยี้แรง ๆ แล้วผละออกมา เพื่อฟังเสียงหอบสะท้อนที่ฉายแววทำทนาย

“ปากนี่...แฮก แฮก...เสร็จได้หรือยังครับ”

พระพายขอปิดความคิดที่ว่าเด็กคนนี้ดูอ่อนประสบการณ์ไปทันที แบบนี้มีแต่จะทำให้เขาบ้าตายนะสิ!

“พี่ว่า...มานับกันดีกว่าว่าคืนนี้จะเสร็จกี่ครั้ง”

ใครว่าเด็กคนนี้ดูไม่โดดเด่น พระพายขอเอียงขาตื้อใจ เพราะไบหน้าแดงเรื่อที่ปรากฏรอยยิ้มเย็นชากับดวงตาแสนโคกคู่นั้นมันกำลังประทับแน่นอยู่ในหัวใจเสียจนยากจะปิดทิ้งเลยนะสิ

เด็กคนนี้ น่าสนใจ... น่าสนใจเสียจนจะสายตาไม่ได้!

สกายปิดคอไล่ความเมื่อยขบยามที่เดินออกมาพ้นตัวอาคาร แล้วเหลียวหลังกลับไปเงยหน้ามองคอนโดมิเนียมหรรุทราที่ผู้ชายคนนั้นพาเขามาด้วยแววตาเย็นชา บทสนทนาเมื่อไม่กี่นาทีก่อนแวบเข้ามาในหัว

‘จะกลับแล้วหรือครับ’

‘ผมก็ไม่มีเหตุผลให้ต้องอยู่ตอนนี้’

‘เย็นชาจัง เมื่อคืนออกจะร้อนแรงแท้ ๆ...ขอเบอร์หน่อยได้

มั้ย’

‘ไม่เป็นจําครับ’

‘งั้นชื่อก็ยังดี’

‘อย่ารู้เลย ให้มันจบแค่เมื่อคืนก็พอ’

เด็กหนุ่มกำหมัดทั้งสองข้างแน่น หลับตาลง พิมพ์เสียงเบา

“มีแต่คนเฮงชวย...คุณมันก็ผู้ชวยเฮงชวย”

สกายลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง และครั้งนี้มันฉายชัดถึงแววเศร้าที่
เขาเก็บงำเอาไว้

ชินได้แล้วไอ้กาย ชีวิตมึงก็เจอแต่คนเฮงชวยแบบนี้แหละ

ความคิดของคนที่หมุนตัวไปยังรถของเพื่อน...ต้นเหตุที่ทำให้
เขาต้องยอมนอนกับคนเฮงชวยคนนั้น

ตอนที่ 1

วันที่สายลมพัดมา

สองเดือนหลังจากนั้น...

“กำลังมันเลย ต่อไปเล่ม 45”

ภายในหอพักนักศึกษาที่อยู่ไม่ห่างจากมหาวิทยาลัยชื่อดังมากนัก เจ้าของห้องอย่างนายณนัทหรือไอ้สกายของเพื่อน ๆ กำลังนอนกระดิกขาอยู่บนเตียงนอนหลังใหญ่ บนพูกข้างกายเต็มไปด้วยหนังสือการ์ตูนนับสิบเล่มที่วางทับกัน ซึ่งพออ่านจบ เจ้าตัวก็โยนเล่มในมือวางซ้อนเล่มอื่น จากนั้นก็ก้มลงมาขอบเตียงเพื่อควานหาหนังสือการ์ตูนเล่มต่อที่เพิ่งซื้อมายกชุด

“นี่ 46 แล้วเล่ม 45 อยู่ไหนวะ”

พอคว้าหนังสือเล่มบนสุดขึ้นมาแล้วพบว่าไม่ใช่เล่มที่ต้องการ คนที่นอนอืดมาตั้งแต่เมื่อวานก็เด็งตัวขึ้นจากที่นอนยับยู่ รื้อหาหนังสือการ์ตูนที่ซื้อมารวดเดียว 70 เล่ม กะจะอ่านให้ตาแฉะกันไปข้าง แต่ไม่ว่าจะรื้อดูสันของหนังสือ หรือเทที่เหลื้อออกมาจนเต็มเตียง สกายก็ยังหาเล่มที่ว่าไม่เจอจนหมดคิ้วจับ

“อะไรวะ ตั้งแต่ 46 ถึง 70 ก็ครบนี้หว่า แล้วเล่มที่ 45 ของกู อยู่ไหน!” เจ้าของห้องพิมพ์อย่างหงุดหงิด เพราะมานั่งเรียงหนังสือ ที่ยังไม่อ่านแล้วพบว่าขาดไปแค่เล่มเดียว และสายตาที่พลันเห็นบิล ที่ยึดเอาไว้ตอนซื้อร่วงลงมาตอนที่เทหนังสือ จนคว้ามันขึ้นมา กะ ว่าถ้าคิดเงินมา 70 เล่มละก็ ไ้กายจะแล่นไปฉีกอกถึงร้าน

ใครจะทำอะไร ไ้กายไม่โกรธ แต่อย่ามาทำให้ขาดช่วงตอน กำลังอ่านการ์ตูน!

ความคิดของคนที่นั่งนับจำนวนเล่มในบิลแล้วคำนวณในหัว อย่างว่องไวเพื่อพบว่า...

“69 เล่มจริง ๆ ด้วย”

สรุปคือไอ้คนขายหยิบมาให้เขาไม่ครบสินะ

ตบ!

พอคิดได้แบบนั้น สกายก็ทิ้งตัวลงนอนแผ่บนเตียงอีกครั้ง ยกมือขี้ตาที่ซีกแสบจากการอ่านการ์ตูนข้ามวันข้ามคืน แต่คนกำลัง มัน อะไรก็หยุดไม่ได้ทั้งนั้น อีกทั้งตอนเปิดเทอมยังอดนอนจนชิน กับแค่นอนอ่านการ์ตูนโง่ ๆ ไปวัน ๆ ไม่ทำร้ายเขาเหมือนตอน อาจารย์สั่งงานรัว ๆ หรือ

“ก็โงงแล้ววะ”

พอหนังสือขาดช่วง คนที่ไม่ชอบอ่านอะไรข้ามก็ถามถึงเวลา ซึ่งเพียงเหลือบไปมองนาฬิกาที่แขวนบนผนัง เจ้าตัวก็ไม่นึกแปลก ใจเลยสักนิดว่าทำไมเขาแสบตาได้ขนาดนี้

น่าจะอดนอนมาวันครึ่งแล้ว

ความคิดของคนที่ลุ่มท้อบ่อย ๆ เพราะเมื่อรู้ตัวว่าไม่ได้นอน แล้วไง ก็เลยสำเหนียกว่าไม่ได้กินเหมือนกัน

“กิน อาบน้ำ นอน ตื่นมาค่อยไปหาซื้อเล่ม 45” เด็กหนุ่มสรุป

กับตัวเอง แล้วเดินไปเปิดตู้เย็นเพื่อดูว่ามีอะไรประทังชีวิตบ้าง เพราะแม้เขาจะเป็นเด็กหอ แต่เชื่อว่าเด็กหอทุกคนพึงบะหมี่สำเร็จรูป นี้นะ อย่างน้อยก็ขอเป็นอาหารแช่แข็งที่มีข้าวห่อย่อยเถอะ

นี่แหละกิจวัตรประจำวันในช่วงปิดเทอมของนายณภัท

แม้ว่าในช่วงเปิดเทอม สกายจะเป็นหนึ่งในกรรมการชั้นปีของ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ที่เพื่อนฝูงให้การนับถือ แต่ในช่วง ปิดเทอมที่ไม่ต้องวิ่งหิวหกก้นขวิด ทำงานส่งอาจารย์มือเป็นระวิง เขียนแบบมากกว่าโทร.คุยกับพ่อแม่ รวมทั้งรับผิดชอบกิจกรรมรุ่น เด็กหนุ่มเองก็อยากจะใช้ชีวิตเรื่อยเปื่อยไม่สนคืนไม่สนวันบ้าง เหมือนกัน

แม้ว่าจะทำตัวแบบนี้มาเป็นเดือนแล้วก็เถอะ

พอรี้อเจออาหารสำเร็จรูป สกายก็ไม่ลังเลเลยที่จะยัดมันเข้า ไมโครเวฟ แล้วถอดเสื้อโยนลงตะกร้า คิดจะอาบน้ำให้สดชื่นแล้ว ค่อยมากินอาหารม้อ...ม้อไหนก็ช่างมันเถอะ แต่ยังไม่ทันที่จะได้ ถอดกางเกง เสียงโทรศัพท์ก็กรี๊ดร้องมาจากแถว ๆ ใต้หมอน ให้เดิน อย่างเกียจคร้านไปหาที่มาของเสียง

“ทะเลาะกับผัวแล้วบ่นให้กูฟังอีกสินะ”

สกายว่าคล้ายเบือหน้าย แต่กลับยกยิ้มจาง ๆ นึกขบขันเพื่อน สนิทอย่างไอ้วาระนที่เมื่อก่อนโทร.มาได้ทุกวี่วัน ระบายพรวดเพื่อเรื่อง ที่จีบสาวไม่ติด ตอนนี้อย่ามีผัว (ครับ อ่านถูกแล้ว!) พอมันมีผัวเป็น ตัวเป็นตนก็ไม่ค่อยโทร.มากวน จะโทร.มาที่ก็ตอนที่มิปัญหาอยาก ปรึกษา และเชื่อเถอะว่าเข้า ๆ แบบนี้ก็มิมีคนเดียว

เด็ก'ธาปัตย์ไม่นิยมตื่นเช้า แม้จะเป็นช่วงปิดเทอมก็ไม่เว้น ทว่าตัวเลขสิบหลักที่ปรากฏบนหน้าจอทำให้ขมวดคิ้วมุ่น จากที่คิดว่าเป็นเพื่อนคงไม่ใช่แล้วละ และสกายก็ไม่คิดจะตัด

สายทิ้ง เพราะอย่างที่ว่า...ว่าเขาเป็นกรรมการรุ่น บางทีก็จะมี
โทรศัพท์จากอาจารย์ เจ้าหน้าที่ หรือพวกรุ่นพี่ที่แทบไม่เคยคุยกัน
ด้วยเข้ามาถามเรื่องกิจกรรม ซึ่งช่วงนี้จะมีอะไรได้ถ้าไม่ใช่การรับน้อง

อีกไม่กี่สัปดาห์ สกายก็จะเป็นนักศึกษาปีสอง และโชคดีเหลือ
เกินที่ไอ้ซิก เพื่อนร่วมรุ่นอีกคนอาสาจะเป็นแฮดปีสอง และหวังด้วย
ว่าพอตอนขึ้นปีสาม ซึ่งเป็นแฮดหลักดูแลการรับน้องทั้งหมด จะมี
คนอาสาแบบนี้ เพราะให้ไอ้สกายนั่งทำเอกสารเป็นตั้งๆ ยังดีกว่า
ต้องไปเล่นเฮฮาต่อหน้าพวกปีหนึ่ง บอกตรงๆ ว่าคงทำไม่ได้

เขามั่นคนเจียบๆ อยู่เจียบๆ ไม่มีปัญหากับใคร ดังนั้นคนที่
ไม่ชอบมีปัญหากับใครจึงกดรับสายทันที

“สวัสดีครับ”

[...]

แต่ปลายสายมีเพียงความเจียบ จนต้องเอ่ยต่อ

“ฮัลโหล ได้ยินมั๊ยครับ”

[ชัดแจ๋วเลยครับ]

คนฟังขมวดคิ้วมุ่นกับน้ำเสียงขี้เล่น แต่ยังไม่เอะใจ เรียกว่า
ลืมไปสนิทเลยก็ได้

“ใครพูดอยู่ครับ”

[แล้วใครถามอยู่ครับ]

กวนตีน!

สกายหรีตาลงนิต รับรู้ด้วยสัญชาตญาณว่าปลายสายกำลัง
เล่นเขาแล้วไง เพียงแต่จำไม่ได้จริงๆ ว่าเสียงแบบนี้เป็นคนรู้จักคน
ไหน ดีไม่ดีเกิดเป็นรุ่นพี่ที่ชอบแหย่รุ่นน้องเล่น ด่าไปก็มีแต่ช่วยกับ
ช่วย คนรักสงบอย่างเขาก็แค่ถอนหายใจนิต บอกด้วยน้ำเสียง
เป็นการเป็นงาน

“สกายพูดครับ”

[ชื่อน่ารักจังเลย]

“ถ้าโทร.มาแค่นี้ ฉันผมวางนะ”

[ใจร้อนซะด้วย]

ต่อให้เย็นยังไง เจอบแบบนี้เข้าไปก็คุ้มกระตุก

“ครับ ผมเป็นคนใจร้อน เพราะฉันผมวางนะ”

[แล้วอย่างอื่นร้อนด้วยมั๊ย]

โรคจิตนี่หว่า

ทว่ายังไม่ทันที่สกายจะกดวาง ปลายสายก็ว่าด้วยเสียงกั้วหัวเราะที่ซักจะคุ้น ๆ แต่ยังไม่ออกกว่าเป็นเสียงใคร ในใจก็ดำไปเต็มคำว่าโรคจิตแน่ ๆ แต่เขามันพวกจิตแข็ง ถึงจะเจอบแบบนี้ก็ยังนั่งอยู่ได้ ผิดกับความสงสัยที่กำลังทวิตคุณว่าไอ้เวรนี่เป็นใครกันแน่

“ก็ร้อนหมดทั้งตัวแหละครับ”

[แน่ะ! อะไรร้อนเธอ ไปช่วยให้เย็นมั๊ย]

คนทางนี้เหยียดยิ้มเย็น

“มนุษย์เป็นสัตว์เลือดอุ่นนะครับ ผมเป็นมนุษย์จะตัวร้อนบ้างก็ไม่แปลก ดั้งนั้นคุณไม่จำเป็นต้องมาช่วยผมหรอก พอดีผมไม่ชอบคลุกคลีกับพวกสัตว์เลือดเย็น เท่านั้นะครับ” จากนั้นก็วางสายแม่ง!

“เหี้ย!”

ความหมายซัด ๆ ของคำที่เพิ่งจะด่าออกไป

ในเมื่อสัตว์เลือดเย็นคือสัตว์เลื้อยคลาน แล้วสัตว์เลื้อยคลานในแวบแรกที่สกายนึกถึงคือ...ตัวเหี้ย!

ถ้ามันมีสมองนึกออกก็ถือว่าด่าสัมฤทธิ์ผล แต่ถ้าไม่...ก็ปล่อยไว้ให้ต่อไปนั่นแหละดีแล้ว

“หงุดหงิดแต่เช้า”

ดิ่ง!

จังหวะนั้นเองที่ไม่ใครเวฟส่งเสียงร้อง จนคนนึกเคืองสุด หายใจลึก ๆ โยนโทรศัพท์ลงบนเตียง แล้วเปิดฝาไมโครเวฟ ครว้าข้าวกล่องร้อน ๆ มาโยนลงบนโต๊ะญี่ปุ่น ตามด้วยหยิบชั้นที่เสียบอยู่ไม่ห่าง ปิดได้เรื่องโรคจิตออกไปจากใจ แต่ยังไม่ทันที่จะได้เปิดฝากล่องข้าวเลย...

RRRRRrrrrrrrrrrrr

เจ้าของเครื่องสูญหายใจลึก ๆ หันไปคว้ามันมาดู แล้วพบว่ายังเป็นเบอร์ของไอ้โรคจิตคนเดิม

“ถ้าคุณมีเวลาว่างนั้ก ผมแนะนำให้โทร.ไปปรึกษาจิตแพทย์”
[ฮือ พี่ไม่ไปหรอก ถึงไปหมอกก็ช่วยอะไรไม่ได้อยู่ดี]

น้ำเสียงอารมณ์ดีดังมาตามสาย สงสัยจะคิดไม่ออกว่าเพิ่งโดนด่าไปหยก ๆ

“ผมว่า...”

[เพราะพี่ป่วยเป็นโรครัก]

ก๊ก!

คนฟังกลืนทุกคำลงคอ คิดไม่ถึงว่าจะได้ยินอะไรแบบนี้ แต่เพียงชั่ววินาทีเท่านั้น เพราะ...

“ถ้าเป็นโรคลักปิดลักเปิดก็ไปยัดวิตามินซีเข้าปากนะ โทร.มาหาผมก็ช่วยอะไรไม่ได้”

ปลายสายหัวเราะเสียงนุ่ม ๆ ที่พาให้จึกจ้อย่างบอกไม่ถูก อีกทั้งประโยคที่สวนกลับมา...

[พี่เป็นโรค ‘รรรรรรัก’ จริง ๆ นะ]

คราวนี้กระดกลิ้นร.เรือมาเต็ม ๆ จนคนทางนี้กลอกตา คิดว่าความอดทนใกล้จะถึงขีดสุดแล้ว และเขาจะปาโทรศัพท์เข้าผนังอยู่

รวมร้อ ยิ่งคุยกับคนกวนประสาทแบบนี้ ท้องก็ร้องโครกครากแถม
ยังปวดแปล็บ ๆ รวากับโรคกระเพาะจะถามหา

ไหนจะ...

[เตรียมตัวให้ดี เพราะพี่จะจีบแล้วนะ]

คนฟังเ้มปากเข้าหากัน สมองทำงานเร็วจื๊ว่าปลายสายเป็น
ใครกันแน่

“คุณเป็นใคร” พอดคิดไม่ออกก็ถามตรง ๆ

[สายลมรูปหล่อเ็นใครครับ]

แต่ยิ่งฟัง สกาก็ยิ่งนึกไม่ออก คนคนเดียวที่เขารู้จักและใกล้
เคียงกับคำว่าสายลมที่สุดก็คงเป็นพี่พายุ ซึ่งเป็นแฟนไ้เรน แต่แค
นึกว่าแฟนเพื่อนพุดจาแบบนี้ เขาก็ชนหัวลูกแล้ว ไม่มีทางเลยที่พี่
พายุคนนั้นจะพุดจาเกี้ยวพาแบบนี้ อีกทั้งรายนั้นรักไ้เรนจะเป็น
จะตาย ไม่มีทางอยู่แล้วที่จะมาหยอกเขาเล่น

ท่าทางนิ่งเงียบไปทำให้ปลายสายว่าต่อข้า ๆ

[อ้อ เตรียมใจด้วยละ เพราะพี่ไม่ได้มาเล่น ๆ...จั้นพี่ไม่กวน
แล้ว บ้ายบาย]

“เดี๋ยว...”

ทว่าเป็นสกายเสียอีกที่เป็นฝ่ายร้องเรียก แต่ไม่ทันอีกคนที่ตัด
สายทิ้ง จนได้แต่จ้องมองหน้าจอที่กลับมาปรากฏภาพของอะนิเมะ
ในดวงใจ สมองครุ่นคิดอย่างหนักว่าเขาเปลอไปทำอะไรที่ทำให้ใคร
มาติดตาต้องใจด้วยเธอ ซึ่งไม่ว่าจะนั่งคิดหรือตะแคงคิดก็...ไม่มี

เขาเลิกเที่ยวตั้งแต่ข้ามมหาวิทยาลัย ไม่เคยบอกใครว่าเป็นเกย์
ดังนั้นถ้าจะมีครั้งไหนที่เข้าเค้กก็น่าจะเป็นเรื่องเมื่อหลายเดือนก่อน

สกายเปลอตัวนอนกับผู้ชายที่เจอในงานแข่งรถคราวนั้น แต่
นี่มันหลายเดือนแล้ว นานชนิดที่ลืมไปเสียด้วยซ้ำ อีกทั้งช่วงเวลา

สั้น ๆ ที่อยู่ด้วยกันบอกเขาว่าผู้ชายแบบนั้นไม่มีทางจริงจังกับใคร ก็แค่หยอกเล่นกับทุกคนที่นึกพึงใจก็เท่านั้น และเขาแค่บังเอิญอยู่ตรงนั้นพอดี

ทันใดนั้น ใบหน้าของผู้ชายที่ดูมั่นอกมั่นใจในตัวเองก็แวบเข้ามาในหัว ทั้งดวงตาสีน้ำผึ้งที่ดูขี้เล่น ริมฝีปากที่ขอบยกยิ้มมุมปาก และเสน่ห์ที่เจ้าตัวมั่นใจว่ามีอย่างเต็มเปี่ยม จนสกายเองก็อดไม่ได้ที่จะทำให้ผู้ชายคนนั้นหมอบราบคาบแก้วบนเตียง

ทุกอย่างล่อยเข้ามาในหัวจนต้องหลับตาลง

“ไม่ใช่หรอก ซื่อกก็ไม่รู้ เบอร์ก็ไม่ได้ให้ อาจจะไม่แคโรคจิตที่โทร. สุ่มเบอร์เล่นก็ได้”

สกายปิดไล่ความคิดนี้ออกไป แต่ยังไม่ทันที่จะได้จับช้อนกินข้าว

RRRRRrrrrrrrrrr

“กูจะได้กินข้าวมั๊ยวันนี้”

เขาเพิ่มพ้ออย่างหงุดหงิด เหลือบมองหน้าจอนิด แล้วกดรับสาย

“ต้องการอะไร”

[ต้องการบอกกับน้องสกายคนน่ารักว่า ถึงดำพี่ว่าเหี้ยก็ไม่เจ็บหรอกนะ พี่ชินแล้ว หี ๆ]

ปลายสายพูดแค่นั้น แล้วตัดสายทิ้ง จนสกายอ้าปากพะงาบ ๆ พูดอะไรไม่ออก โดยเฉพาะเสียงหัวเราะนุ่ม ๆ ตอนสุดท้ายที่บอกว่าทางนั้นขบขันแค่ไหนกับคำดำของเขา จนจางมือเตรียมจะขว้างโทรศัพท์ทิ้ง แต่...

RRRRRrrrrrrrrrr

“อะไรอี๊วะ!!!”

ตอนนี้คนเย็นก็ร้อนได้ที่ ดั่งนั้นสกายจึงกดรับโดยไม่มองเบอร์โทรศัพท์ด้วยซ้ำ ถามด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด และนั่น...

[จื่อ มิ่งเป็นอะไรอะ โกรธอะไรกูเนี่ย]

ครั้งนี้สกายจำเสียงได้ชัดแจ้ว

“ไอ้เรน”

[เออ กูเอง มิ่งเป็นอะไรหรือเปล่า โกรธอะไรกูเหรออ อย่าโกรธเลยนะ กูยังไม่ได้อะไรเลย]

เพื่อนสนิทว่าน้ำเสียงหงุดหงิด ดูรู้สึกผิดอย่างเห็นได้ชัด จนสกายเองก็ถอนหายใจหนัก ๆ ไม่อยากเอาเรื่องหงุดหงิดไปลงกับเพื่อน เสียงที่เอ่ยตอบไปจึงเย็นลงกว่าเดิม

“เปล่า กูแค่กำลังจะแตกข้าว แล้วมิ่งโทร.มาชัด”

[เออ งั้นกูวางก่อนนะ มิ่งก็แตกข้าวให้อร่อยนะ]

แต่มีเหרותที่ไอ้เรนจะสัมผัสไม่ได้ว่าเขากำลังอยากฆ่าคนเต็มที มันเลยบอกด้วยน้ำเสียงแข็ง ๆ แล้ววางสายไป

สกายส่ายหน้าซ้ำ ๆ แม้จะนึกแปลกใจที่คนอย่างไอ้เรนยอมวางง่าย ๆ ไม่ถามซอกแซกอย่างทุกที แต่ตอนนี้เขาไม่มีอารมณ์สงสัยเรื่องอะไรทั้งนั้น แค่คิดว่าใครโทร.มากวนก็ปวดสมองมากพอแล้ว ไหนจะข้าวร้อนจัดที่แทบจะเย็นเฉียบนี่อีก

“สายลมรูปหล่อ? ฮี! สายลมเฮงชวยละสิไม่ว่า”

ตอนนี้สกายจึงทิ้งวงนอน แสบตา หิวข้าว น้ำไม่ได้อาบ จนนึกในใจว่าถ้าสายลมที่ว่ามายืนตรงหน้า เขาคงเตรียมตัวเตรียมใจแน่ละ ไม่ใช่เพราะจะรับรักบ่าบอะไรนั่น แต่เตรียมใจเป็นฆาตกรกะชกท้องคนกวนประสาทสักครั้งในชีวิต

“อุ่นใหม่ก็ได้วะ”

สุดท้ายก็ได้แต่มั่งงำกับตัวเองเบา ๆ แล้วลุกไปยัดกล่องข้าว

เข้าไมโครเวฟ

แต่นายนภนที่ยังไม่รู้ว่าสายลมที่ว่านี้ไม่ได้พัดมาแล้วพัดผ่าน
ไปง่าย ๆ หรือกนะ อย่างที่เขาว่า...ไม่ได้มาเล่น ๆ

แวบหนึ่ง สกยาคิดว่าผู้ชายที่โทร.มาทวงนโ้ยเขาคือ
คนเดียวกับที่เขาคเลอมีความสัมพันธ์ทางกายด้วย แต่ความคิดนี้ก็
ปลิวหายออกไปจากใจ เมื่อเห็นข้อความที่ทางนั้นส่งมาให้ทุกว่า
วัน ไม่ใช่ว่าสกยจะยอมเปิดอ่านหรือตอบโต้ทางนั้นหรือกนะ ไม่
เลย เขามีแม่แต่เศขเสี้ยวความคิดจะคุด้วยด้วยซ้ำ แต่แ้อพพิ-
เคชั่นที่เด่งเตือนบนหน้าจอทุกครั้งที่งทำใหเด็กหนุ่มรู้ว่ากำลัง
โดนเล่นสงครามประสาทอยู่

...สวัสดีครับ วันนี้อากาศดีจัง เงยหน้ามองฟ้าแล้วเห็นน้อง
สกยด้วย...

...ปิดเทอมทำอะไรบ้าง พี่เปือจิงเลย...

...ใกล้เปิดเทอมแล้ว น้องสกยเตรียมตัวพร้อมหรือยัง...

เขานึกถึงความช่างคื้อของอีกฝ่ายเอาเรื่องเหมือนกันที่แม่ไม่
ตอบโต้ ไม่แม่แต่จะเปิดอ่าน แต่ก็ยังส่งโน่นนี่มาได้ทุกวัน และสรุปล
ง่าย ๆ ว่าคงเป็นรุ่นพี่สักคนที่คณะ ซึ่งทำใหหน้าใจเอาเรื่อง เพราะ
หากเป็นรุ่นพี่จริงแล้วต้องเผชิญหน้า เขาต้องบอกปิดยงไปไม่ให้ทาง
นั้นรู้สึกว่า...กูรำคาญฉิบหาย!

ตอนนี้สกยไม่แปลกใจเลยที่เพื่อนสนิทอย่างไ้อเรนจะจีบสาว
ไม่ติด ก็ลองเจอข้อความแบบนี้ทุกวัน แทนที่จะสยว เขาบอกได้โดย
ว่าสยอง และย้งสยองทวิคณ เมื่อเข้าวันเปิดเทอมได้ยินเสียง
โทรศัพท์ดังเตือนมาพร้อมกบัข้อความสั้น ๆ

...วันนี้เราจะได้เจอกันแล้วนะ...

ชนลูกฉิบหายเลยครับ

สกายถอนหายใจแรง ๆ มองเงาสะท้อนในกระจก เขาเป็นพวกยอมรับความจริง และคิดว่าหน้าตาแบบนี้ไม่น่าจะไปต้องตาต้องใจใครได้ เขาไม่ได้น่ารักอย่างไอ้เรน หรือหล่อส์สรัสเซีย (อย่างที่ไอ้เรนไม่ให้ฟังประจำ) อย่างพี่พายู ไม่ได้โดดเด่นด้วยบุคลิกสบาย ๆ ที่เข้าถึงได้ง่ายอย่างไอ้ซิก เขาเป็นคนธรรมดาที่มองไปทางไหนก็เจออีกทั้งสกายไม่คิดจะเสริมเติมแต่งให้ตัวเองน่าดูอย่างที่ทำเมื่อหลายปีก่อน

เขาเป็นแค่คนตาต ๆ ที่ตั้งใจเรียน ทำกิจกรรมแยะ เลยรู้จักคนเยอะ ก็เท่านั้น

นายณภนัทคนนี้เลิกคิดว่าตัวเองก็มีเสน่ห์มานานมากแล้ว

“ท่าทางพี่จะตาถั่วนะ” สกายบอกกับโทรศัพท์มือถืออย่างขำ ๆ

แม้ใจหนึ่งจะบอกว่าชนลูก แต่อีกใจก็อยากรู้เหมือนกันว่าเจ้าของข้อความพวกนี้เป็นใคร ถึงแม้หัวใจจะบอกว่าไม่สนใจความรักก็ตาม

ภู่น่าจะเชื่อสัญชาตญาณแรกสุด!

วันเปิดเทอมแรกของปีสองไม่มีอะไรน่าสนใจมากนัก แม้จะเป็นคณะที่ได้ชื่อว่าอาจารย์สั่งงานโหดสุด ๆ ก็ยังไม่ได้ยึดหากันมาตั้งแต่คาบแรก จะมีอะไรน่าสนใจขึ้นหน่อยก็ตรงที่เข้าสู่ช่วงรับน้อง แต่สกายไม่ได้ทำงานอยู่เบื้องหน้าอยู่แล้ว เขาเป็นคนช่วยรุ่นพี่ทำเอกสารโน่นนี่อยู่เบื้องหลัง เลยไม่ค่อยไพล่หน้าไปให้น้อง ๆ เห็น วันนี้น้อง ๆ จึงไม่ต่างจากที่ผ่านมา ๆ กระทั่ง...ปล่อย่น้องกลับบ้าน

ใช่ รุ่นพี่ปล่อย่น้องกลับบ้านไปแล้ว แต่ไม่มีใครบอกเขาสักคำ

ว่าอัญเชิญยักษ์ตัวดำมาที่คณะ!

“พี่พาย หวัดดีครับ มายากหรือเปล่า”

ส่วนไอ้ตัวต้นเหตุก็คนเดิม...ไอ้เรน

เพื่อนสนิทตัวเล็กที่หน้าตาจิ้มลิ้มน่ารักเหมาะแก่การเป็นเมีย
ชาวบ้านกำลังวิ่งร่าไปหาผู้ชายตัวโตในชุดเสื้อเชิ้ตสีเข้มกับกางเกง
สแล็ก ด้านบนยังสวมเนกไทที่ดึงปมลงมาถึงกระดุมเม็ดที่สอง
ท่ามกลางสายตาดะลینگของนายภนทร์ที่เปลวอกนี้วขึ้นมาชี้หน้า
อย่างหมดมาดคนใจเย็น

“คุณมานี่ได้ไง!”

ก็นี่มันคนที่เขานอนด้วย!

“อ้าว มึงรู้จักพี่พายหรือ เออวะ ที่พี่พายมาขอเบอร์วันนั้น
เพราะจะเอาของคืนให้มึงนี่หว่า”

กูเจอตัวต้นเหตุแล้ว!

สกายแปนเขี้ยว ร่ำร่ำอยากจะทำเย้ายาคอเพื่อนสนิทสักที่สองที่
แต่พอเห็นรอยยิ้มกว้างที่หุดเล็กลงเรื่อย ๆ ราวกับไอ้เรนก็เริ่มรู้ตัว
แล้วว่าไม่ควรจะเอาเบอร์เพื่อนไปแจกจ่ายคนอื่นโดยไม่ได้รับ
อนุญาต เขาก็ใจเย็นลงนิด ถ้ามได้ที่มาของความเอวังครั้งนี้เสีย
ก่อน...จะได้ดำที่เดียว

“แล้วนี่...” คนพูดใช้สายตาแทนคำพูด

“เออ มึงน่าจะรู้จักแล้ว แต่นี่พี่พาย เพื่อนสนิทพี่พายที่สนาม
แข่ง แล้วนี่เพื่อนผมครับพี่พาย ชี้อ...”

“สกาย ครับ เรนบอกพี่แล้ว”

สายตาของสกายบอกให้เพื่อนสาวภาพมาชะ วาเรนเองก็รีบ
บอกอย่างเอาใจ ทั้งที่ตัวหดลิบลงเรื่อย ๆ แต่ยังไม่ทันที่จะแนะนำ
จนจบดี คนตัวโตที่โผล่มาหน้าคณะพวกเขาได้ยังไงก็ไม่รู้จักแทรกขึ้น

มาด้วยรอยยิ้มกว้าง ทั้งยังก้าวเข้ามาชิด จนสกายก็ไม่เกรงใจที่จะก้าวถอยหลังเพื่อบอกให้รู้ว่า...รังเกียจ

โอเค พายที่ว่าคงไม่ใช่พายแฉับเป็ล พายเห็ด พายไก่ที่เขาเข้าปากเคี้ยวกลืนหรือก น่าจะมาจาก...พระพาย

สายลมรูปหล่อ?

ความคิดที่ทำให้เปลอกวาดสายตามองตั้งแต่หัวจรดเท้าทั้งที่ไม่ใช่นิสัย และนั่น...

“หล่อสมกับที่พี่โฆษณาตัวเองมัย”

คนฟังกัดปากตัวเองจนขีดขาวทันที ช่มกลิ่นคำพรูสวาทที่ตีขึ้นมาถึงคอหอย กลิ่นมันกลับลงไป เพราะอย่างไรก็เพื่อนแฟนไอ้เรน เขาเองก็ไม่อยากมามีปัญหาตรงนี้ อีกทั้ง...ไม่อยากจะให้เพื่อนสนิทรู้ด้วยว่าเขามีความสัมพันธ์ยังไงกับผู้ชายตรงหน้า

“เอ่อ แล้วไหนพี่พายว่าปากของมาให้พี่พายู๊วใครบ” ไอ้เรนเห็นท่าไม่ดีก็รีบแก้สถานการณ์ ทั้งที่สกายเห็นนะว่ามันเองก็แอบกระเถิบให้ห่างจากระยะเอื้อมถึงของเขา

“อ้อ นี่ไง” สิ่งที่ผู้ชายตรงหน้าล้วงออกมาจากกระเป๋ากางเกงคือกระดาษพับครึ่งยับย่นหนึ่งแผ่น แล้วส่งมาให้วาเรน

“สำคัญมากเลยนะเรน สำคัญสุด ๆ พี่ฝากให้ไอ้พายู๊วหน่อย”

แม้สกายจะไม่เห็นว่ามันต่างจากกระดาษใช้แล้วทั้งยังงี้ แต่เขาก็ไม่พูดอะไร เพราะเพื่อนสนิทก็ทำหน้าที่ไม่อย่างเชื่อ แต่ก็รีบกระดาษแผ่นนั้นใส่เข้ากระเป๋า จากนั้นตาคมก็ตัวกลับมามองที่เขาริมฝีปากเผยรอยยิ้มกว้างขวาง สีหน้าดูพอใจไม่ต่างจากวันแข่งรถวันนั้น

“แล้วก็...ยินดีที่ได้รู้จักอีกครั้งนะครับน้องสกาย”

แต่ผมไม่ยินดีที่ได้รู้จักพี่!

สายตาสกายบอกเช่นนั้น ทั้งที่อยากจะปิดไล่คืนบ้าง ๆ ไปแท้ ๆ อีกฝ่ายดันมาปรากฏตัวตรงหน้า แล้วไม่ต้องฉลาดถึงขั้นอินส์ไตน์ ก็พอจะเดาเรื่องราวทั้งหมดออก

อีกฝ่ายได้เบอร์เขาจากไอเรน แล้วทั้งที่สกายหวังลึก ๆ ว่าผู้ชายคนนี้จะเป็นคู่แข่งคนหนึ่งในสนามที่ไม่เกี่ยวข้องกับคนใกล้ตัวเขา แต่กลับกลายเป็นว่าพี่พายอะไรนี่เป็นเพื่อนสนิทของพี่พาย ซึ่งเป็นแฟนไอเรนอีกที แต่นี้ก็พอจะผูกเรื่องทุกอย่างออกมาเป็นฉาก ๆ ได้แล้ว

พี่พายหลอกเอาเบอร์เขาจากไอเรน และดูจากสีหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออกของเพื่อนสนิทแล้ว มันก็คงเฉลอสิมตัวบอกไปนั่นแหละ แล้วไม่ต้องเดาเลยว่าทำไมพี่พายรู้ว่าเขาเรียนอะไร อยู่ปีไหน เปิดเทอมเมื่อไหร่ ทั้งที่ไม่ใช่รุ่นพี่ในคณะก็คงมาจากไอเพื่อนตัวเล็กนี่คนเดียว รวมทั้งที่มาดักเจอตามข้อความที่ทิ้งเอาไว้ก็เพราะอ้างว่าจะเอาของฝากไอเรนไปให้พี่พาย

กระดากแผ่นนั้นต้องเป็นเรื่องไร้สาระที่สุด ไม่ใช่เรื่องสำคัญอย่างที่ปากบอกแน่

และนายภนทก์ก็เข้าใจในวินาทีนั้นเองว่าทำไมอีกฝ่ายถึงบอกว่าจะเขาน่าสนใจ...เพราะมีเซ็กซ์กันไปแล้วยังไงล่ะ

เขารู้ตัวนะว่าตัวเขาค่อนข้างเงินจืดเรื่องบนเตียงมากกว่าที่เห็นภายนอก ดังนั้นที่พี่พายอะไรนี่ติดใจไม่ใช่เขาหรอก เซ็กซ์ของเขามากกว่า

“แล้วนี่เรนไม่รีบไปหาไอพายหรือ ป่านนี้มันคงกลับถึงบ้านแล้วมั้ง”

คนฟังรู้ได้ทันทีว่าทำไมคนพูดถึงรีบไล่เพื่อนเขานัก ซึ่งก็ดีสกายเองก็ไม่อยากเอาอดีตของตัวเองมาแผ่ให้เพื่อนฟังเช่นเดียวกัน

“แต่ผมต้องไปส่งไอ้กายที่หอก่อน”

ทว่าวาเรนเองก็อดจะเป็นห่วงเพื่อนสนิทไม่ได้ แม้เวลาที่ปล่อยรุ่นน้องกลับบ้านจะไม่ได้ติดต่อนักมากนัก แต่ก็เชื่อว่าจะหารถออกนอกมหาวิทยาลัยง่าย ๆ จะให้เดินก็รู้สึกผิด หอมมันก็แค่นี้ ยังไงก็ขอเอาเพื่อนไปหย่อนกลับห้องก่อนดีกว่า รวมทั้งลึก ๆ ก็ชักไม่ไว้ใจเพื่อนแฟนเสียแล้ว

ไอ้กายทำหน้าที่เหมือนอยากจะทำกฏขนาดนี้ เรื่องอะไรจะปล่อยให้อยู่สองคนล่ะวะ!

“ไม่เป็นไร กูกลับเองได้ มึงกลับเหอะ”

“แต่...”

“กลับไปเถอะน่า ป่านนี้พี่พายุของมึงรอแยะแล้ว”

“จะดีเหอวะ”

“ไม่ต้องห่วง เดี่ยวพี่ไปส่งถึงหอเอง”

ทันใดนั้น คนตัวโตก็เอ่ยแทรกขึ้นมาด้วยน้ำเสียงกระตือรือร้น ดวงตาพราววิบวับที่วาเรนยังรู้สึกไม่ไว้ใจแทนเพื่อน ยิ่งมองเห็นสกายที่นิ่งไปหลายอึดใจ คนตัวเล็กก็เตรียมจะปฏิเสธแล้ว ถ้าไม่ใช่เพราะว่า...

RRRRRrrrrrrrr

โทรศัพท์ที่ในกระเป๋ากรีดเสียงร้องจนต้องคว้าขึ้นมาดูหน้าจอ

“ครับพี่พายุ”

การขัดจังหวะสั้น ๆ ที่สกายเองก็ได้ยินเสียงกระซิบของคนตัวโต

“เรนไม่รู้เรื่องของเราเหอ”

คนฟังงยหน้าขึ้นสบตา มองเข้าไปในดวงตาสีน้ำผึ้ง แล้วพบความเจ้าเล่ห์

ใช่ ไฉนเรารู้ และเขาก็ไม่คิดอยากบอกให้มันรู้ด้วยความ
 อยากเอาชนะพี่พายุของมัน สร้างความเดือดร้อนให้เขาจนต้องยอม
 นอนกับคนตรงหน้า เพื่อนสนิทคงรู้สึกผิดไปตลอด และสกายก็ไม่
 อยากให้มันรู้สึกผิดหวังกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ชายด้วยกัน
 เหมือนที่เขารู้สึก...ก็แค่เซ็กซ์

ไฉนกำลังมีความสุขกับความรักแสนบริสุทธิ์ของมัน และ
 เขาไม่อยากทำลายภาพนั้นลง ดังนั้นจึงหะที่ว่าเรนหันกลับมา
 สกายจึงไม่ลังเลเลยที่จะบอกเสียงเด็ดขาด

“มึงกลับไปได้แล้ว ปานนี้พี่พายุห้วงมึงแยะแล้วที่ติดดินยังไม่
 กลับบ้าน เดียวถูกหลับกับ...พี่พายุก็ได้” นายบนานท์บอกพลางเหลือบ
 มองคนตัวโตที่ยิ้มกว้างอย่างพอกพอกใจที่ถูกเรียกชื่อ แล้วหันกลับ
 ไปยืนยืนกับเพื่อนตัวเล็กอีกที

“ไม่ต้องห่วงกูหรอก นี่ก็เพื่อนพี่พายุไม่ใช่หรือ ถ้าเกิดอะไร
 ขึ้นกับกู มึงก็ตามจับถูกคน”

“พี่ไม่ได้จะทำอะไรจนต้องตามจับตัวเสียหน่อย”

เชื้อตายละ

สกายโคลงหัวนิด แล้วพยักหน้าอีกที

“ไม่ต้องห่วงกูหรอกน่า”

“เอางั้นหรอวะ งั้นผมฝากไ้กายด้วยนะพี่พายุ”

แม้ไฉนจะดูลังเล แต่ก็พยักหน้าในที่สุด แถมยัง...

“แล้วมึงกับกูมีเรื่องต้องคุยกันพรุ่งนี้”

เท่านั้นแหละ ไฉนจึงวิ่งปรี๊ดหายวับลับสายตาไปทันที ปล่อยให้
 เพื่อนสนิทคนที่มันห่วงนักรหาอยู่กับผู้ชายตัวโตเพียงลำพังสอง
 คน

คราวนี้สกายหันกลับมาสบตาอีกครั้ง

“พี่ต้องการอะไรกันแน่”

อีกฝ่ายเผยรอยยิ้มอ่อนโยนที่ควรจะจี้จี้หัวใจคนมอง ดวงตาคู่คมพราวระยับ ขณะที่โน้มตัวเข้ามาหาคนเดียวกว่าจนสายตาประสานกัน ปลายจมูกอยู่ห่างเพียงนิด ใกล้เสียจนรู้สึกถึงลมหายใจอุ่น ๆ ที่รินรดลงบนแก้มขาว แล้วน้ำเสียงนุ่ม ๆ ของคนหล่อก็ดังตามมา

“พี่บอกแล้วไงครับว่าพี่มาจีบ...น้องสกาย”

ดวงตาเจ้าเล่ห์คู่นั้นที่กวาดมองใบหน้าเขา หยุดอยู่ที่ริมฝีปาก ทำให้สกายยืนย่นคำเดิม

นี่มันสายลมเฮงช่วยซัด ๆ!

ตอนที่ 2

ยักษ์ใหญ่หมายนภนทร์

“ถึงแล้วครับน้องสกาย”

“เฮ้ออออ”

“ถอนหายใจบ่อย ๆ ระวังแก่เร็วนะ”

“จะเร็วจะช้าก็ไม่ใช่เรื่องของพี่นี่ครับ”

“ได้ไง พี่บอกแล้วไงว่าจะจับ พี่ไม่ยอมก็มีแฟนแก่นี่นา”

นายนภนทร์กั้นอาการอยากถอนหายใจอีกครั้งเอาไว้สุดความสามารถ สูดหายใจลึก ๆ เพื่อปรับอารมณ์ให้คงที่ จากนั้นก็หันมามองหน้าสารภีที่อาสาพาเขามาส่งที่หอพัก ซึ่งแม้จะอยากบอกรบุดยั้งใจ แต่พอมองตาคู่คมที่ฉายแววดี๋อติงและมองจากพฤติกรรมที่ผ่านมาหลายสัปดาห์ สกายคิดว่าเขาคงจะยอมง่าย ๆ ดีกว่าให้อีกฝ่ายเล่นใหญ่กว่านี้ แล้วเขาก็เดาใจผู้ชายคนนี้ไม่ถูกจริงๆ ว่าจะทำอะไรอีก

อย่างน้อยที่สุดก็ไม่ต้องการให้มาดักรอหน้าคณะจนเป็นขี้ปากชาวบ้าน

“ผมว่าพีไปหาคนอื่นมาเล่นด้วยดีกว่านะ” สกายแนะนำตรง ๆ
แต่คนฟังกลับยิ้มกว้าง

“ถ้าพีอยากเล่นกับคนอื่น พีไม่หวังว่าตามหาเราแบบนี้หรอก”
ก็จริง

คนฟังเงยบลง เพราะเวลาหลายเดือนที่ผ่านมาควรจะทำให้
ผู้ชายคนนี้ลืมหน้าเขาไปแล้วด้วยซ้ำ แต่...

“ผมไม่อยากจะเล่นกับพี”

คนพูดว่าพลางเปิดประตูลงจากรถอย่างไม่ลังเล ไม่สนใจว่า
กำลังถูกผู้ชายที่หล่อไม่แพ้พี่พายุจับ เพราะนี่ไม่ได้อยากจับเขาหรอก
อยากเอาสิไม่ว่า

“อย่าหักหาญน้ำใจกันแบบนี้สิ ไม่ลองไม่รู้” คนขับเองก็
ก้าวตามลงมา บอกด้วยน้ำเสียงออดอ้อนที่อาจจะทำให้สาว ๆ
หลายคนระทวย แต่ไม่ใช่สำหรับสกายที่ยักไหล่อย่างไม่แยแส ขณะ
ก้าวไปยังประตูที่ต้องใช้บัตรผ่านขึ้นไป

“ลองแล้วเลยรู้ว่าไม่เอา”

ติด!

ปัง!

แม้ว่าประตูจะส่งเสียงบอกว่าปลดล็อกทันทีที่สกายยกกระเป๋า
ขึ้นแต่ะ แต่ร่างโปร่งยังไม่ทันจะได้ผลักประตูเข้าไปด้วยซ้ำ มือใหญ่
ข้างหนึ่งก็คว้าตัวจับประตูเอาไว้ แล้วดึงเต็มแรง จนได้ยินเสียงประตู
ที่ล็อกอัตโนมัติอีกครั้งอย่างรวดเร็ว

แน่นอนว่ามันเรียกความสนใจของคนที่มีเมตตอกอยู่ในอ้อม
กอดได้เป็นอย่างดี

สกายหมุนตัวกลับไปเผชิญหน้า แล้วก็ได้เห็น...แววตาออด
อ้อน

เขายอมรับว่าแปลกใจไม่น้อย เพราะตอนแรกนึกว่าจะได้เห็น
ความโกรธที่ถูกปฏิเสธ ทว่าพี่พายอะไรนั้นก็กลับมองมาด้วยแวต่าน่า
สงสาร ถามด้วยน้ำเสียงหงอย ๆ

“ลองแล้วไม่ติดใจบ้างเลยเหรอ”

“ไม่ครับ”

“สักนิด”

“ไม่”

“นิดนึงน่า”

“จะนิดหน่อยเล็กน้อยแค่ไหน คำตอบคือไม่ครับ”

ตั้งแต่ขึ้นรถมาจากมหาวิทยาลัย สกายนึกตามตลอดทางว่าถ้า
ถูกตีเหมือนในโทรทัศน์ เขาคงหงุดหงิดแทบตายแล้วแสดงออก
ทางสีหน้า แต่ใครจะคิดเลยว่าเขาต้องมากลั่นอาการปากกระตุกอยู่
แบบนี้ ไม่ใช่กระตุกอยากด่าหรือกนะ กระตุกอยากขำนะสิไม่ว่า

มันก็จริงอย่างที่คนตรงหน้าพูด...ก็หล่อจริง ๆ นั้นแหละ

ผู้ชายที่เขานอนด้วยเป็นคนที่มีรูปร่างสูงใหญ่ แถมยังหนา
ไปด้วยกล้ามเนื้อที่เห็นมาแล้วทั้งตัว พอบวกกับสีผิวเข้ม ๆ ก็ยิ่งดู
ตัวใหญ่กว่าเขาโขทั้งที่สูงกว่าไม่มาก ไหนจะรูปหน้าคมคาย ดวงตา
สีน้ำตาลอ่อน จมูกโด่งเป็นสันตรงรับกับริมฝีปากได้รูป เข้ากับเรือน
ผมตัดสั้นที่เก๋เรียบตรงทำยทอย ซึ่งคนตรงหน้าควรจะดูน่ากลัว
และดุดีน แต่สกายนกลับพบว่ามันเห็นอย่างไม่น่าเชื่อ

อาจจะเพราะดวงตาสีสวยที่ดูหวานล้ำยามที่ทำตาปรอย ๆ
ทั้งยังพราวระยับอย่างคนอารมณ์ดี ริมฝีปากที่มักจะยกมุมปากขึ้น
ตลอดเวลา ไหนจะบรรยากาศสบาย ๆ ที่น่าเข้าถึง มันทำให้สกายน
เดาได้ว่าพอคนคนนี้คิดจะหวานก็คงทำให้ใครหลายคนใจอ่อน
ยวบยาบได้ตามใจนึก

ทั้งหมดทั้งมวลที่บอกได้ว่าพี่พายเป็นคนมีเสน่ห์ แล้วลองนึกภาพคนหล่อที่กำลังแเบะปากอย่างอ่อน ๆ ทำตาหยอหยอ ๆ ถามด้วยสีหน้ามีความหวังว่าเขาจะติติใจ แต่ก็ไหลตกลอยอย่างผิดหวังดูสิ มันทำให้สกายต้องกัดปากตัวเองแน่นเลยเชียวละ

“ไม่แฟร์เลย มีพี่คนเดียวที่ติติใจเราหรอเนี่ย”

“จะไม่แฟร์ได้ไง ก็ผมไม่ได้ขอให้พี่มาติติใจผมนี่”

แต่สกายก็ยังพูดอย่างใจเย็น มองคนที่เอาร่างกายใหญ่โตมาบดบังทางหนีของเขาอย่างอยากจะดันออกกว้างให้ขยับออกไปนิด

ตอนนี้ข้างหลังก็ติดประตูที่อีกคนดึงเอาไว้แน่น ด้านหน้าก็ติดร่างสูงใหญ่นี่อีก แถมพวกเขาที่ยืนอยู่หน้าทางขึ้นหอค ซึ่งคงโชคดีไม่มีใครมาเห็นได้ไม่นานนักหรอก ดังนั้นในระหว่างที่สายลมสุดหล่อแสนเฮงชวยนี่กำลังใช้ความคิด เด็กหนุ่มจึงบอกด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ

“พี่ช่วยถอยไปหน่อยได้มั๊ย”

คนพูดไม่คิดหรอกว่าจะยอมง่าย ๆ แต่ดวงตาสีน้ำผึ้งคู่นั้นก็หันมาสบตา เพียงครู่เดียวก็...

พี่บ!

“อย่ามองพี่เหมือนหมูเหมือนหมานักสิครับ”

พี่พ่ายยกสองมือขึ้นเสมอไหล่ บอกด้วยน้ำเสียงหยอหยอ ๆ จนคนฟังเกือบจะยกมือลูบหน้า

สกายไม่รู้ตัวหรือกว่ามองอีกฝ่ายด้วยสายตายังไง จนเกือบจะเอ่ยปากขอโทษแล้ว แต่...

“เดี๋ยวพี่ก็ทนไม่ไหวจับปล้ำซะเลยนี่”

ไอ้โรคจิตเอ๊ย!

คราวนี้เด็กหนุ่มมั่นใจว่าสายตาเขาแทนคำพูดได้ดี เพราะร่างโปร่งหมุนตัวหมายจะผ่านประตูอีกครั้ง จนคนข้างหลังรีบคว้าแขน

เอาไว้ก่อน

“เดี๋ยวก่อนสิ ใส ๆ พี่ไม่ล้อเล่นแล้วก็ได้”

กูเชื่อว่ามึงพูดจริง

ทว่าสกายก็หันกลับมาอีกครั้ง มองหน้าเพื่อบอกว่าพูดธุระออกมาได้แล้ว

ท่าทางนี้เรียกรอยยิ้มกว้างจากอีกคน

“เวลาน้องสกายทำหน้าที่แบบนี้แล้วน่ารักนะ”

ขยับ!

“โอเค ๆ เข้าเรื่องแล้ว ๆ”

สกายถอนหายใจ แต่ก็ยอมหันมามองหน้าอีกครั้ง ไม่ได้รู้สึกเลยว่าตัวเองถือไฟเหนือกว่า แม้ว่าพี่พายจะเป็นฝ่ายรังเขาเอาไว้ทุกครั้งก็ตาม เด็กหนุ่มอดรู้สึกไม่ได้ว่าเขาเองต่างหากที่กำลังถูกหยอกเล่น ซึ่งคราวนี้ดีหน่อยที่คนตัวโดยอมเข้าเรื่องเสียที

“พี่รู้ว่าเราเริ่มต้นกันไม่ค่อยดีนัก งั้นเอาใหม่นะครับ พี่ขอแนะนำตัวก่อน พี่ชื่อพระพาย เห็นมั๊ย บอกแล้วว่าสายลมรูปหล่อ”

คนอะไรวะมันหน้าได้ขนาดนี้

คนฟังมองคนแนะนำตัวที่จิกยิ้มหล่อใส่ ดูมันอกมันใจเสียจนน่าหมั่นไส้ จนหลุดปากออกไปจนได้

“พระพายเหรออครับ ผมนึกว่าพี่ชื่อวิรุฬห์บ้าง”

“...”

สกายไม่แปลกใจที่อีกคนดูอึ้งไปอย่างเห็นได้ชัด คงไม่เข้าใจว่าเขาหมายความว่ายังไง ซึ่งก็ดีแล้วแหละ จนอ้าปากหมายจะเปลี่ยนคำ แต่...

“อ้อหือ! พี่ดูเป็นอย่างนั้นเหรออ แต่ก็ใช่ละเนอะ”

ครั้งนี้เป็นคนต่างหากที่คาดไม่ถึง แต่อีกใจก็คิดว่าผู้ชาย

เจ้าชู้นี่คงไหลไปเรื่อย ไม่ใช่เข้าใจสิ่งที่เขาพูดจริง ๆ หรือก แต่เมื่อร่าง
สูงกตสยตลางมองเป่ากวงเองตัวเอง เขาก็ช้กไม่แนใจ

“พีก็ใหญ่โตเหมือนยักษ์ แถมสีคล้ำจริง ๆ นั้นแหละ”

ชัดเลย เข้าใจที่กูดำนี่หว่า!

ในเมื่อวิรุพจำบังคือยักษ์ที่ปรากฏในเรื่องรามเกียรติ์ ซึ่งจุด
เด่นที่เขาจำได้ขึ้นใจไม่ใช่ความสามารถล่องหนหายตัวได้เหมือนชื่อ
แต่เป็นผิว...สีดำ

เออ เขากำลังดำไอ้พีตรงหน้าว่าตัวโตเหมือนยักษ์แถมยัง
ดำดำต่างหากละ แต่ใครจะเชื่อล่ะว่ามันเอาไปโยงกับเจ้าลูกชายใน
กวงเองเสียอย่างนั้น จนคนดำช้กไม่แนใจแล้ววนี่คือดำดำหรือดำ
ชมกันแน่ แล้วดูสยตลางที่พอกพอใจว่าตัวเองมีขนาดใหญโตเทียม
ยักษ์นั่นดูสิ

กูดำที่ วรรณคดีเสียหมด!

“ลูกพอได้รับคำชมว่าเหมือนยักษ์เชียวนะไอ้พายน้อย”

กวนตีสุดหูตูดจริง ๆ

“รู้จัดำราหูดีกว่า”

“พระราหูก็มีกายเป็นยักษ์ไม่ใช่หรือน้องสกาย” แม้จะพึมพำ
กับตัวเอง แต่ใกล้แค่นี้หรือที่จะไม่ได้ยิน แถมพีพายังได้กลับมา
เสียคนครีเอทดำดำเม้มปากเข้าหากัน ไม่นานก็ถอนหายใจอย่าง
ยอมแพ้

“หมดเรื่องแล้วໄช้มัยักรับ”

“ยัง เพราะน้องสกายยังไม่ได้บอกพีเลยว่ชื่ออะไร”

นี่กวนตีสันกันໄช้มัยั!

สกายถามตัวเอง ซึ่งพอมองตาก็รู้คำตอบว่า...ໄช้

ในเมื่อรู้ชื่อแล้วจะยังถามหามะเชื่อเปราะอะไรอีกละ

“โอ้! ก็พี่ยังไม่รู้ชื่อจริง นามสกุล อายุ วันเกิด กรุ๊ปเลือด ชอบกินอะไร ชอบดูหนังมัย และ...” พระพายเว้นช่องไฟ จากนั้นก็นำมาเสมอดวงตา

“มีแฟนหรือยัง”

สกายยังนิ่งตอนที่อีกฝ่ายยิงคำถามรวดเร็ว แต่มาชะงักเอาคำถามข้อสุดท้าย ได้แต่มองตาแล้วพบว่าไอ้พี่พายไม่ได้ดูล้อเล่นเลยสักนิด ซึ่งมันเรียกรอยยิ้มเย้นให้ปรากฏบนใบหน้า

“พี่อยากรู้หรือครับ”

“ถ้าพี่ไม่อยากรู้ พี่จะถามหรือ”

คนฟังไม่สนใจคำถามกวนโอ้ย เพราะเขาเป็นฝ่ายก้าวเข้าหา จนทั้งสองแทบจะไร้ช่องว่างระหว่างกัน จากนั้นก็จ้องเข้าไปในดวงตาสีสวย ยกมือขึ้นวางลงบนแผ่นอก รู้สึกได้ว่าอีกฝ่ายสุดท้ายใจลึกและยาว รวากับรับรู้ได้ถึงบรรยากาศที่เปลี่ยนไป

ไม่สิ คาดหวังอะไรบางอย่างจากเขาต่างหาก

“ผมจะมีแฟนหรือไม่ พี่ไม่จำเป็นต้องรู้หรือครับ เพราะคำตอบของผม...” สกายตั้งใจอ้อยอิ่งให้ปลายจมูกเกือบจะปิดผ่านกัน รู้สึกได้ว่าอีกคนกำลังกลั้นหายใจอย่างรอคอย แต่ดวงตาคู่นั้นเต็มเปี่ยมไปด้วยความมั่นใจว่าจะได้ในสิ่งที่ต้องการ จนเขาปิดปลายจมูกผ่านแก้ม ลากไปยังใบหู ไกล่จนแทบได้ยินเสียงเต้นของหัวใจ ไหนจะกลิ่นความร้อนรุ่มที่แผ่ออกมานั้นอีก

พี่พายวางมือลงบนบั้นเอวของเขาแล้ว ตอนที่สกายบอกว่า...

“ไม่มีวันชะละ!!!”

เด็กหนุ่มตะโกนใส่หูเต็มเสียง จนแม้แต่คนที่มั่นใจตัวเองสุดขีดก็สะดุ้งโหยง ผละออกไปแทบไม่ทัน ซึ่งเป็นจังหวะให้สกายคว้ากระเป๋ารขึ้นมาเตะบัตรอีกครั้ง ผลักประตูผ่านเข้าไปอย่างรวดเร็ว

ไม่ลืมที่จะหันกลับมาต้นประตูปิดอย่างว่องไว จนได้ยินเสียงคลิกเบา ๆ ขณะที่อีกคนยังยกมือกุมหูอย่างตั้งตัวไม่ทัน

“ซัดพอมัยครีบพีราหู”

สกายส่งยิ้มหวานจับใจให้อีกที แล้วหมุนตัวเดินขึ้นบันไดอย่างรวดเร็ว ไม่สนใจเสียงท่มที่ตะโกนตามหลัง

“ไม่มีวันที่น้องสกายจะเมินพีได้ตลอดไทม์ยะ”

เชิญหลงตัวเองไปเถอะ จ้างให้อั๊กายก็ไม่เอาหรอกไวย!

ความคิดของคนที่เดินขึ้นห้องอย่างสบายใจกว่าเดิมไซ

ในเมื่ออยากจิบ อยากดื่อก อยากเอาเขาขึ้นเตียงก็ตามใจเลย トラบโดที่ไม่ให้ชะอย่าง

“แต่พຽ່ນนี้...ไ้อ์เรนตาย!”

คนอารมณ์เย็นคำราม ชนิดที่วาเรนเองก็ต้องมีสะดุ้งโหยงกันบ้างละ

ขณะเดียวกัน พระพายยังคงเอามือแยงหูที่อื้อไปเพราะเสียงตะโกน สั้นหน้าแรง ๆ เรียกสติ ทั้งที่ริมฝีปากยังหุบยิ้มไม่ได้ ดวงตาคู่คมก็ฉายแววพอกพอใจ ทั้งที่วันนี้ชวดอย่างเห็นได้ชัด
“น่ารักวะ”

เขาอาจจะโรคจิตอย่างนี้น้องสกายตำด้วยสายตาจริง ๆ ก็ได้ แต่พอเห็นแววตาเย็น ๆ ที่มองตรงมาแล้วอดรู้สึกไม่ได้ว่าช่างน่ารัก น่าเอ็นดู หรืออาจจะเพราะเขารู้อยู่แล้วก็ได้ว่าภายใต้ท่าทางเรียบนิ่งของเด็กคนนั้นซุกซ่อนความร้อนแรงเอาไว้ ดังนั้นแค่เขาทำให้คนที่บนหน้านี่ใส่ตลอดเวลาที่นั่งรถมาด้วยกันหลุดยิ้มออกมาครู่หนึ่ง ก็ควรจะนับได้ว่าประสบความสำเร็จ

ใช่ คึนนี้เขาอาจจะชวด แต่อย่างที่บอกแหละว่าเขาชอบเรื่อง

สนุก ซึ่งแม้คืนนี้จะไม่ได้ แต่เชื่อว่าเขาจะไม่สนุกนี้

พระพายยอมรับว่าตั้งแต่เจอน้องสกายเมื่อหลายเดือนก่อน เขาก็ติดอกติดใจอย่างบอกไม่ถูก ยิ่งพอได้เบอร์แล้วโทรหา ได้ยินเสียงหงุดหงิดที่พยายามพูดให้สุภาพ ก็นึกหน้าออกเลยว่าต้องอยากฆ่าเขาทั้งมากแค่ไหน และยิ่งวันนี้ที่ได้เจอกัน คนขี้เบื่อก็พบว่าเขา... สนุกหើย ๆ เลยละ

ไม่สิ ถ้าเป็นน้องสกายต้องบอกว่าสนุกแบบสัตว์เลือดเย็นตินะ “ตินะที่ถูกลาด” พระพายว่าซ่า ๆ เตือนตัวเองในใจว่าต้องไปขอบคุณน้องสาวคนเล็กเสียหน่อย

น้ำหน้าอย่างเขาเนี่ยนะที่จะอ่านวรรณคดีไทย บอกได้เลยว่าจำได้เพราะพาญาติไปวัดพระแก้ว แล้วน้องสาวไล่ชื้อยักษ์ทุกตนที่อยู่在那นั่น แถมมันยังมีหน้าหันมาบอกเขาอีกว่าถ้าเขาเป็นยักษ์ต้องวิรุฬห์จำบัง เพราะดำสุดในวัดพระแก้วแล้ว มันเลยจำขึ้นใจ ไม่งั้นรับรองเลยว่าถูกลาดแค่ไหนก็ไม่เกิดคำดำของเด็กคนนั้นหรอก

“ท่าทางต้องหาความรู้รอบตัวซะแล้ว หนหน้าเดี่ยวตามไม่ทัน”

พระพายว่าซ่า ๆ ขณะที่จดจำทางมาหอพักอีกฝ่ายจนขึ้นใจ แล้วก็หมุนตัวกลับขึ้นรถ ในจังหวะที่โทรศัพท์ในกางเกงส่งเสียงร้องจนต้องคว่ำมารับสาย

“ว่าไงครับเพื่อน”

[มึงถ่อไปถึงมหา'ลัยเพื่อส่งกระดาษแผ่นนี้มาให้กูเนี่ยนะ]

เจ้าของเครื่องหิวเราะเสียงดัง นึกไปถึงกระดาษที่เขาฝากเรนไปให้เพื่อนสนิทคอยเดียวกัน

ไอ้พายุชอบแต่งรถ ส่วนเขาชอบแข่งรถเลยคบกันได้

“เออ เรื่องสำคัญสุด ๆ เลยนะ”

[มิ่งโอร.มาบอกกุกี้ได้]

“เดี๋ยวไม่ตื่นตื่นไงไอ้พายุ” พระพายว่าซ่า ๆ นึกไปถึงกระดาษยับยู่ที่เขารื้อเอาจากในรถก่อนจะลงไปหาวเรน ส่วนข้อความในนั้นสั้น กระชับ รวบรัดได้ใจความว่า...ขอใบสำหรับข้ออ้าง

สำคัญสุด ๆ ชนิดที่หากไม่ฝากให้เพื่อน ไอ้พายุคงขาดใจตายเลยเชียวละ

[ในเมื่อมิ่งหาข้ออ้างได้แล้ว ช่วงนี้ก็ไม่ต้องไปโผล่หน้ามาบ้านกูป๋อย ๆ แล้วสิ]

“ช่วงนี้ไม่ได้ งั้นช่วงไหนดี”

ปลายสายเงียบไปอึดใจ

[เพื่อมิ่งลืมไปว่าคนแต่งเครื่องรถให้มิ่งคือกุกี้]

“กูกี้ว่ากูกวางแล้วดีกว่า สบายใจได้ ช่วงนี้กูกี้ไม่ว่างไปบ้านมิ่งเหมือนกัน งั้นเท่านั้นละ” คนทางนี้บอกอย่างอารมณ์ดี ตัดสายเพื่อนทิ้ง รู้ดีว่ากำลังตกเป็นเป้าให้อัซซังคนเก่งอยากจะตัดสายเบรกรถเขาทิ้ง ในเมื่อช่วงหลายสัปดาห์มานี้โผล่หน้าไปบ้านมันอาทิตย์ละหลายวัน คู่ข่าวใหม่ปลามันอย่างไอ้พายุกับเรนก็เลยถูกเขาคณนี้ขัดจังหวะบ่อย ๆ

ทำไงได้ จะตกเหยื่อก็ต้องหาข้อมูลของเหยื่อให้ได้

“ถึงจะไม่ค่อยได้อะไรมากก็เถอะ”

เห็นวเรนหน้าใส ๆ ดูไม่ทันคนแบบนั้น แต่เรื่องของเพื่อนนี้หุบปากสนิทเชียว จะมีหลุดมาบ้างก็ตอนที่ไอ้พายุคิดจะไล่เขาออกจากบ้าน ทว่าเขาก็ดี้อ่าน นั่งเหมะอยู่กับที่ ไม่ยอมไปไหน จนกว่าจะได้คำตอบ ตอนนั้นแหละที่ข้อมูลดี ๆ จะไหลออกมาจากปาก

ตอนนี้พระพายจึงได้รู้ว่านอกจากน้องสกายจะเป็นเพื่อนของเรนแล้ว ยังเป็นเพื่อนร่วมคณะ ร่วมชั้นปี ร่วมเอกเดียวกัน ดังนั้นถ้า

เรนเปิดเทอม สกายก็เปิดเทอม ถ้าเรนเรียนที่ไหน สกายก็เรียนที่นั่น
ซึ่งตอนนี้นอกจากคณะ อายุ และชั้นปีแล้ว เขาก็ได้ที่อยู่มาไว้ในกำ
มือ

ในเมื่อจีบทางโทรศัพท์ไม่เวิร์ก งั้นก็โผล่หน้ามาให้เห็นบ่อย ๆ
ก็ได้งั้นสิ

ให้ตายสิ! ทำไมไม่รู้รู้สึกสนุกได้ขนาดนี้วะ!

พายไม่เข้าใจเหตุผลเหมือนกัน รู้เพียงว่าได้แล้วก็เอาอีก!

ไม่เคยมีใครบอกสกายสินะว่าบ้านเขาไม่เคยปล่อยให้เหยื่อที่
เลี้ยงไว้หลุดมือ ดังนั้นพีใหญ่จากสามพี่น้องอย่างไอ้พระพายต้องไม่
ทำให้เสียชื่อ!

งานนี้ถึงไหนถึงกัน

ความคิดของคนที่หันไปมองหอพักแล้วเลียปากอย่างหมาย
มาด

“มีอะไรจะอธิบายให้กูฟังมั๊ย”

“จ้อ”

“ไม่ต้องมาทำเสียงน่ารักเลยไอ้เรน มึงเอากูไปขายเท่าไร”

พอเข้ามา สกายก็ไม่ลังเลที่จะไปนั่งดกรอเพื่อนสนิทที่มาเรียน
สายกว่า และถึงไอ้เรนจะตั้งใจมาเรียนทันชนิดฉิวเฉียดก่อนอาจารย์
เข้า แต่คิดหรือว่าหลังปล่อยคลาสจะหนีเขาพ้น ดังนั้นพออาจารย์
บอกเลิก ไม่ต้องรอให้มันวิ่งฉิวไปไหนหรอก คนสูงกว่าก็จัดการคว้า
คอเสื้อเอาไว้ จนเพื่อนตัวเล็กหันมายิ้มแห้ง ๆ ก้มหน้าหลบสายตา
สุดชีวิต

“กูเปล่าเอามึงไปขายนะ ก็พีพายบอกกูว่ามึงกับเขารู้จักกัน”

“คนรู้จักกันที่ไหนต้องถามเบอร์กูจากมึง”

“ก็พี่พายบอกว่าคืนนั้นที่แข่งรถ เขาเป็นคนพามึงออกมา แล้วมึงลืมของเอาไว้กับพี่เขานี้หว่า” พอโดนเค้นมาก ๆ คนที่อยู่เฉยได้ไม่นานก็เริ่มเถียงกลับบ้างแล้ว ยืนยันความบริสุทธิ์ว่าไม่ผิด จนสกายเองก็หรีตาลง นึกไม่ออกว่าลืมอะไรเอาไว้กับทางนั้น

อะไรถอดออกก็ใส่กลับหมด มันจะลืมได้ยังไง

“มึงโดนหลอกแล้ว” สกายสรุป แต่ว่าเรนเองก็สวนกลับทันควีน

“แล้วทำไมพี่พายต้องหลอกถามกูเรื่องมึงด้วย”

แม้แต่สกายเองก็มีชะงัก มองดวงตากลมโตที่จ้องเขากลับตาเหม็ง

“กูจะไปรู้มัยล่ะ”

“อ้าว! ถ้ามึงไม่รู้แล้วกูก็ยังไม่รู้สิวะ ตกลงมึงลืมอะไรเอาไว้กับพี่พาย ทำไมเขาฝากกูมาคืนมึงไม่ได้ ต้องเอาให้มึงเอง ทุกวันนี้พี่พายใส่ลหน้ามาบ้านพี่พายุโคตรบ่อย นี้นอกจากกูต้องระวังน้องชายฝาแฝดของพี่พายุที่ผลุบ ๆ โผล่ ๆ แล้ว กูยังต้องระวังว่าเมื่อไหร่จะมีคนกดออกหน้าบ้านอีก...”

“ระวังอะไร มึงเอา กับพี่พายุตลอดเวลาหรือไง”

“ไอ้กาย ชู่วว!”

ทันใดนั้น คนตัวเล็กก็แก้มแดงเรื่อ ร้องเรียกด้วยน้ำเสียงเอาเรื่องอย่างที่สกายยกไหล่

ท่าทางถามมันไปก็ไม่ได้เรื่อง

“มึงไม่ต้องห่วง เปิดเทอมแล้วมึงได้ทำแต่งงานง ๆ ไม่มีเวลาไหนหัวไปเอา กับพี่พายุหรอก”

“มึงจะพูดเสียงดังทำไมวะ!”

“ห่วงอะไร เขารูกันทั้งคณะแล้วว่ามึงสอยอดีตเทพพายุมาเป็น

แฟน”

เมื่อตอนปิดเทอมที่ผ่านมา พี่พายุ อดีตรุ่นพี่คนดังแห่งคณะ พวกเขามาแสดงแสนยานุภาพ ประกาศก้องความเป็นเจ้าของไอ้เรน ต่อหน้ารุ่นน้องทุกชั้นปี จนเปิดเทอมมา ทุกคนรู้กันหมดแล้วว่าไอ้เพื่อนตัวเล็กคนนี้มีเจ้าของแล้ว ถึงสกายจะพูดดั่งแค่นั้นก็คงไม่มีใครแปลกใจแล้วละ

ถ้าจะมีก็พวกที่เลี้ยงพี่พายุที่อกหักกันเป็นแถว

“อะไรพายุๆ วะ เรื่องน้องสายฝนคว้ออดีตเทอมมาเป็นผัวเหรอวะ”

“จนได้”

ทันใดนั้น หนุ่มหล่อประจำรุ่นอย่างไอ้ซิกก็เสนอหน้าเข้ามาถามด้วยน้ำเสียงขบขัน อย่างที่วาเรนยกมือกุมขมับไปเรียบร้อยแล้ว แต่ดูเหมือนมันจะยังสนุกไม่พอ เสียงที่คุยด้วยจึงเพิ่มวอลลุ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ

“มึงรู้มั๊ยว่านอกจากเปิ้ลจะอกหักหม่อไม่รับเย็บแล้ว พี่ส้มจิ้งหอยเป็นหมาถูกทิ้งเลยนะเว้ย เอาเรื่องนี้หว่าไอ้พิเรนทร์ เห็นจิบสาวไม่ติดอยู่เหม็บ ๆ โผล่มาอีกทีมีผัวเป็นตัวเป็นตนแล้ว แหมขนาดถูกประกาศตัวว่าเป็นเกย์ ๆ ยังหาได้ไม่เท่ามึงเลยนะเว้ย มีเคล็ดลับอะไรจะบอกกูมั๊ย”

เปิ้ลคือสาวสวยเพื่อนร่วมรุ่นของพวกเขาที่คิดว่าข้าวของดินหนีออกจากห้องทันทีที่ได้ยินชื่อพี่พายุ แถมเป็นคนที่เรนเคยตามจิบ ส่วนพี่ส้มก็พี่ชายสาวเจ้าและเป็นรุ่นพี่ในคณะที่นับถือพี่พายุยิ่งกว่าบูชาเทพ พอสองพี่น้องรู้ว่าไอ้เรนเป็นคนคว้อพี่พายุไปได้... สายตาเขม่นแรงมาก

ตอนนี้ไอ้เรน น้องสายฝน หรือไอ้พิเรนทร์ ซึ่งเป็นสาวพัดชื่อ

ที่ซึกิใช้เรียกจึงมองเพื่อนสนิทราวกับขอความช่วยเหลือ แดงงานนี้...

“อย่าหวัง มึงเอากูไปขาย”

สกายว่าพลังเก็บข้าวของ แล้วเหวี่ยงกระเป๋าขึ้นสะพายบ่า

“ไปกินข้าวกับพวกกูมัยไฉ่ซึกิ เพื่อมึงอยากซึกิไฉ่เรนต่อ”

“ไป กูกำลังสนุก!”

“ไฉ่กายอ่า”

นายบนานที่ไม่สนใจหรือกลัวว่าเพื่อนสนิทจะประท้วงเสียงหงอยหรือส่งสายตาขอความเห็นใจมากแค่ไหน งานนี้บอกได้เลยว่าเคื่องกว่าที่มันปิดบังว่าคบกับพี่พายุก็ตอนมันเอาเขาไปขายให้เพื่อนแฟนมันเนี่ยแหละ

“กาย มาพอดีเลย มีคนฝากของเอาไว้ให้”

สกายกำลังจะเดินกลับขึ้นห้อง ตอนที่พี่จอย ลูกสาวเจ้าของหอพักรีบโผล่หน้าออกมาจากห้องกระจกอีกฝั่งของตึก แล้วเรียกเอาไว้ จนต้องเปลี่ยนทิศทางจากประตูทางเข้าห้อมายังหน้าออฟฟิศ ยืนรอคนที่ผลุบหายเข้าไปข้างใน ไม่นานนักก็กลับมาพร้อม...

“มีผู้ชายหล่อ ๆ ฝากนี้ให้กายนะ”

“ฮะ!?”

สกายกดสายตามองช่อดอก...ทานตะวัน

ไม่ใช่แค่ดอกเดี่ยวด้วยนะ แต่เป็นช่อดอกไม้ใหญ่เบิ้มที่มีดอกทานตะวันสีเหลืองสดใสจำนวนไม่น้อยในห่อกระดาษสีน้ำตาล ผูกด้วยโบสีขาว ดูลังการเสียจนคนได้รับแทบจะไม่กล้ายื่นมือออกไป ทั้งยังถามให้แน่ใจ

“พี่แน่ใจหรือครับว่าเป็นของผม”

“ตอนนี้ไม่มีใครที่ถือภายนอกจากสกายแล้วนะ”

“เอ่อ อาจจะเป็นเพื่อนของเพื่อนที่อยู่หรือนี่” สกายยังลังเลที่จะ
รับไว้ ทั้งที่ในใจลึก ๆ นึกหน้าคนให้ออก

ท่าทางบอกปิดเต็มที่ทำให้หญิงสาวว่ายิ้ม ๆ

“สกายที่อยู่สถาปัตยกรรมปีสองก็มีเราคนเดียวไม่ใช่เหรอ อย่าบอก
นะว่ามีคนชื่อเหมือนกัน”

“เอ่อ ก็มีชื่อสกาย”

“คนฝากเขาบอกว่าชื่อสกายนะ พี่ฟังไม่ผิดหรอก”

คราวนี้คนฟังได้แต่จมนม เพราะในขณะเขานอกจากจะมี
สกายคนนี้ ก็มีอีกหนึ่งกายที่อยู่กันคนละเอก แต่ไอ้สกายที่แปลว่า
ห้องฟ้ามี่เขาหนึ่งเดียวเนี่ยแหละ จนได้แต่รับช่อดอกไม้อย่างกล้า ๆ
กลัว ๆ รวากับว่ามันมีงูที่พร้อมจะพุ่งจกได้ทุกเมื่อ

“คนให้หล่อดีนะ พี่ชายเหรอ”

“เอ่อ มั้งครับ”

สกายเองก็ไม่ได้อยู่รอให้ซักมากกว่านั้น เพราะหมุนตัว ก้าว
ยาว ๆ มายังทางขึ้นหอทันที จากนั้นก็ล้วงโทรศัพท์ที่ปิดเสียงเอาไว้
ตลอดทั้งวันขึ้นมา และซัดเลย...

...หวังว่าจะชอบนะครับ...

ข้อความที่แจ้งเตือนหน้าโทรศัพท์เป็นคำตอบอย่างดีว่าช่อดอก
ไม้นี้มาจากใคร

คราวนี้เขาได้แต่ล้งเลอยู่ครู่ใหญ่ ๆ แล้วตัดใจ

เออวะ

[พี่น้องว่าน้องสกายบล็อกเบอร์พี่ไปแล้วซะอีก ปลื้มเลยนะ
เนี่ย]

ทันทีที่ต่อสายหาเบอร์ ‘ไอโรคจิต’ สกายก็นึกอยากตัดทิ้งเสีย
เดี๋ยวนั้น ยามฟังเสียงกัลลิ่วหัวเราะของคนที่รับตั้งแต่ยังไม่สิ้นสุดเสียง

สัญญาครั้งแรก แต่เพราะช่อดอกไม้หนักอึ้งในมือทำให้เด็กหนุ่ม
ถามกลับเสียงราบเรียบ

“พี่เป็นคนส่งดอกไม้ให้ผมใช่ไหม”

[ครับผม พี่เอง ชอบมั๊ย]

“ส่งมาทำไม”

[ต้องมีเหตุผลในการส่งดอกไม้ให้คนที่ชอบด้วยเหรอครับ]

เชือกก็บ้าแล้ว!

คนฟังขมวดคิ้วมุ่น แต่ยังไม่โยนคำถามต่อ

“พี่มาเอาคืนไปได้มั๊ย”

[ไม่ครับ พี่ไม่มีเวลา ช่วงนี้พี่งานยุ่งๆ กว่าที่จะหาเวลาเอา
ดอกไม้ไปให้ก็ต้องปั่นงานแทบแย่]

แล้วเอามาให้ทำไมวะ ไม่เคยบอกสักคำว่ายากได้

[ไม่ถามหน่อยเหรอว่าทำไมต้องเป็นดอกทานตะวัน]

พี่พายเป็นฝ่ายเอ่ยขึ้นมาก่อน แน่่อนว่าทางนี้...

“ไม่...”

[เพราะว่าห้องฟ้าคู่กับดวงตะวัน และถึงแม้พี่จะเป็นดวง
อาทิตย์ให้ไม่ได้ แต่เมื่อไหร่ที่น้องสกายเห็นดอกทานตะวัน ก็อยาก
ให้รู้ว่าพระพายเป็นอยากคู่กับน้องสกายมากเลยนะครับ]

“...”

เงียบกริบ

สกายสาบานได้ว่าเขาเพิ่งได้ยินคำพูดที่เนาที่สุดในชีวิต จน
ได้แต่หุบปากจับ พุดอะไรไม่ออก ได้ยินแต่เสียงหัวเราะนุ่มๆ ของ
คนที่พุดได้เต็มปากอย่างหน้าไม่อาย

[โอ๊ะ! เดี่ยวพี่มีประชุมต่อ ขอวางก่อนนะ อ้อ ยังไงก็อย่าลืม
เอาดอกทานตะวันไปตั้งข้างหัวเตียงนะ มองไปมองมาจะได้รู้สึกว่

มีเพื่อนอนด้วยเหมือนคืนนั้น]

พระพายบอกอย่างอารมณ์ดี แล้ววางสายลงอย่างนึกเสียดาย
ขณะที่คนทางนี้ก็ยืนนิ่งอยู่กับที่ ตาจ้องเขม็งที่ช่อดอก
ทานตะวัน แล้วบ้ำชะมัด...

“หึๆ ฮ่าๆๆ บ้าวะ คนบ้าซัดๆ เลย ฮ่าๆๆ”

เขาหัวเราะเต็มเสียง

ใครจะนึกล่ะว่าผู้ชายที่มีรูปร่างหน้าตาแบบนั้นจะทำอะไร
แบบนี้ ให้เอาดอกไม้ไปตั้งไว้หัวเตียงแล้วนึกว่านอนด้วยกันเนี่ยนะ

“ไม่มีทางชะหรือ!”

ความคิดของคนที่หมุนตัวลงมาที่ชั้นล่างอีกครั้งด้วยรอยยิ้ม
ขบขัน

พอดีว่าห้องฟ้าไม่ยอมมีคู่ล่ะครับ งั้นดอกทานตะวันก็ไป
นอนเล่นในถังขยะก็แล้วกัน!